

*La
multi ani,
tovarasi!*

ELACARA
Nr. 1 (98) - 1 Ianuarie 1957

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

INTRIND IN AL ZECELEA AN

Este în obiceiul fiecărui bun gospodar ca, în preajma sosirii unui an nou, să-și arunce o privire prin gospodăria sa, să cîntărească din ochi cam cu cît a crescut ea în anul care s-a scurs și ce ar fi de făcut în anul viitor. Și bine se simte gospodarul cînd bagă de seamă că, de la an la an, gospodăria sa devine mai bogată, că în fiecare an urcă o treaptă spre mai bine, că munca e mereu mai spornică, că acolo, unde pun el și ai săi umărul, crește belșugul; că chiar de n-or fi încă toate cum s-ar cuveni, nici mult nu mai e pînă să fie.

Așa și dumneata, om al muncii, cetățean al patriei noastre libere, acum, la sfîrșit de an vechi și început de an nou, pășind în al zecelea an de existență a Republicii, te oprești o clipă și privești cu luare aminte în jurul dumată, prin marea și frumoasa-ți gospodărie: minunată-ți este patria, mărețe-ți sînt cuceririle! Ai izgonit de la putere pe bancheri, fabricanți și moșieri în frunte cu fosta casă regală de Hohenzollern. I-ai azvîrlit pentru totdeauna de pe grumajii poporului. Ești stăpîn pe întreaga putere de stat, ești stăpîn pe principalele mijloace de producție, economia țării este din zi în zi mai înfloritoare, cultura-ți este pusă în slujba celor mai înaripate idealuri.

Ca un gospodar înțelept, îți cunoști puterea; ea stă în unitatea de granit a întregului popor muncitor în jurul partidului, cîrmuitorul, inspiratorul și organizatorul tuturor victoriilor tale; puterea-ți stă în alianța dintre clasa noastră muncitoare și țărînimă muncitoare; puterea-ți stă în sprijinul tineretului avîntat spre zilele de aur ale viitorului, în sprijinul intelectualității legate de popor, în prietenia de nezdruccinat a poporului român cu minoritățile naționale, pe deplin egale în drepturi.

Iar o asemenea putere este de neînving!

Istoria ți-a pus în față, sarcini mărețe: a transforma o paragină într-o grădină, o țară înapoiată din punct de vedere politic, economic și cultural, într-o țară înaintată, socialistă.

Astăzi, Republica ta este o grădină înfloritoare, în care apar an de an flori noi. Dar aceasta nu poate fi pe placul dușmanilor omenirii. Ei rîvnesc la grădina ta. Domnul Johnston, reprezentantul personal al președintelui Eisenhower, a declarat că „S.U.A. trebuie să stimuleze evenimente ca cele din Ungaria“. Din nefericire pentru dînsul și pentru miliardarii pe care-i reprezintă, în țările socialiste se petrec alt fel de „evenimente“.

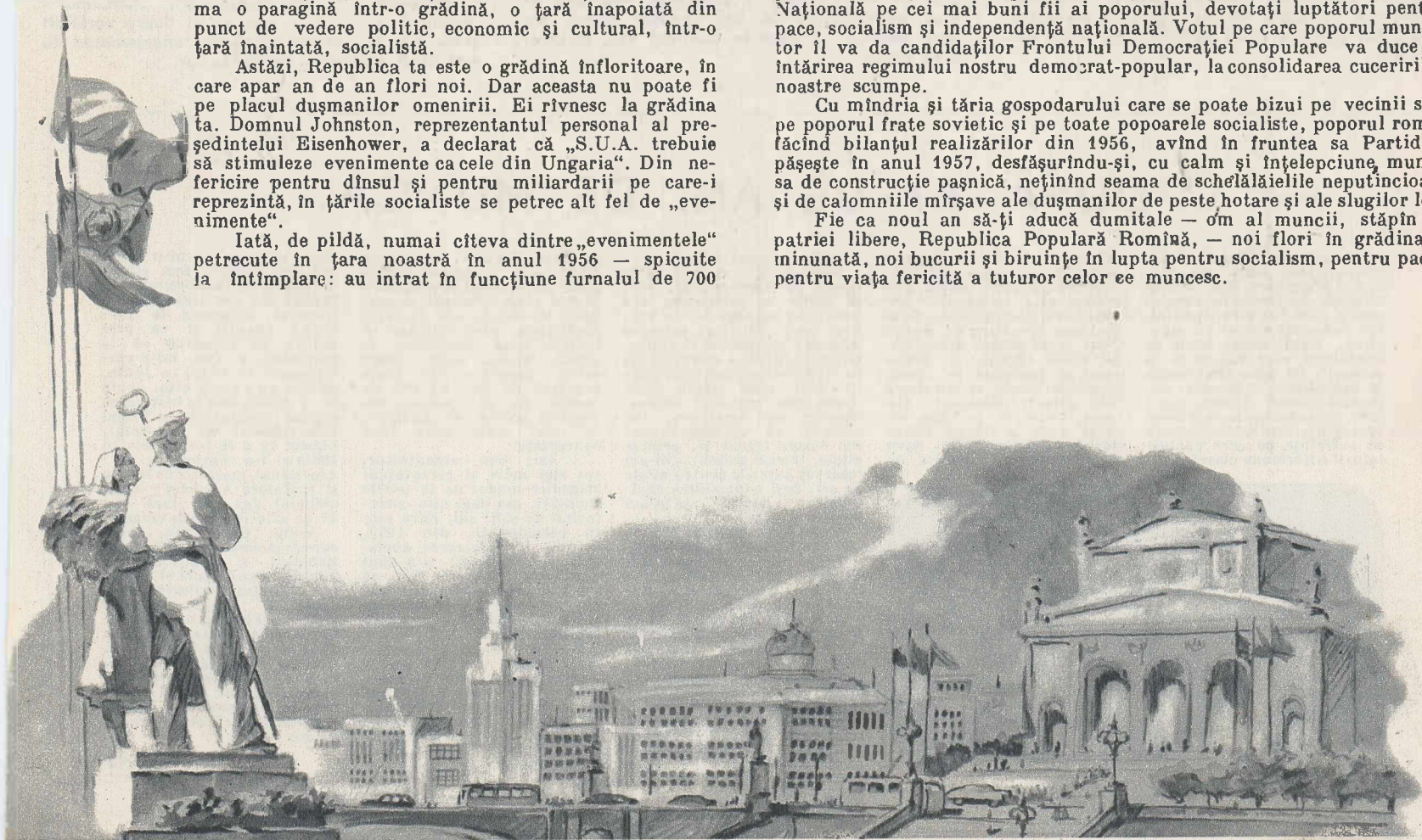
Iată, de pildă, numai cîteva dintre „evenimentele“ petrecute în țara noastră în anul 1956 — spicuite la întîmplare: au intrat în funcțiune furnalul de 700

m.c. de la Combinatul Siderurgic Hunedoara, noile grupuri electrogene de la rafinăriile din Muntenia și Moldova, prima instalație a complexului de fabricare a uleiurilor superioare la Teleajen; s-a construit o nouă fabrică de acid sulfuric la Copsa Mică; noul laminor de la Galați a intrat în rodaj; guvernul sovietic a acordat țării noastre un credit industrial de 270 milioane ruble și un împrumut de 450.000 tone grâu în condiții deosebit de avantajoase; la 6 decembrie, în raionul Hirșova, din regiunea Constanța, s-a terminat cooperativizarea agriculturii, ca și în raionul Negru Vodă; în raionul Botoșani s-au înființat în acest an 46 gospodării colective și întovărășiri; strungarul Alexandru Chiru îi face „conurență“ lui Constantin Vasilache, depășind norma cu 2130 la sută; printre candidații Frontului Democrației Populare în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională, au fost propuși Eroul Muncii Socialiste Ștefan Lungu, de profesiune mecanic de locomotivă, și academicianul Tudor Arghezi, de profesiune poet; triumful peste hotare al colectivului Teatrului Național „I.L.Caragiale“ la Paris, al Filarmonicii de Stat „George Enescu“ în Polonia, al Ansamblului „Cio-cirlia“ în țările libere ale Asiei și în Uniunea Sovietică; cele 5 medalii de aur, 3 de argint și 5 de bronz, cucerite de sportivii romîni la Olimpiada de la Melbourne; noile locuințe date în folosință în Valea Jiului, la Oțelul Roșu și în multe alte centre muncitorești; măsurile partidului și guvernului pentru sporirea cîștigurilor unor categorii de oameni ai muncii; recenta hotărîre de îmbunătățire a sistemului de salarii și pensii etc. etc.

Iar în curînd, la 3 februarie 1957, toți cetățenii R.P.R. vor participa la încă un eveniment important în viața Republicii noastre: ei se vor prezenta în fața urnelor pentru a alege ca deputați în Marea Adunare Națională pe cei mai buni fii ai poporului, devotați luptători pentru pace, socialism și independență națională. Votul pe care poporul muncitor îl va da candidaților Frontului Democrației Populare va duce la întărirea regimului nostru democrat-popular, la consolidarea cuceririlor noastre scumpe.

Cu mîndria și țaria gospodarului care se poate bizui pe vecinii săi, pe poporul frate sovietic și pe toate popoarele socialiste, poporul român făcînd bilanțul realizărilor din 1956, avînd în fruntea sa Partidul, pășeste în anul 1957, desfășurîndu-și, cu calm și înțelepciune, munca sa de construcție pașnică, neîntînd seama de schelălăielile neputincioase și de calomniile mîrșave ale dușmanilor de peste hotare și ale slugilor lor.

Fie ca noul an să-ți aducă dumată — om al muncii, stăpîn al patriei libere, Republica Populară Romîna, — noi flori în grădina-ți minunată, noi bucurii și biruințe în lupta pentru socialism, pentru pace, pentru viața fericită a tuturor celor ce muncesc.

5087 SL

CETĂTENII ÎȘI PRO...

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C. C. al P. M. R. a fost propus candidat al F. D. P. în circumscripția electorală nr. 30 „Grivița Roșie”. Numeroși muncitori au luat cuvântul susținând cu entuziasm candidatura iubitului conducător al partidului. „Muncitorii din unitatea noastră privesc cu mare încredere și acordă tot sprijinul partidului nostru, Comitetului său Central. Noi îl cunoaștem cu toții pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, care este ridicat din rîndul clasei muncitoare, luptă în fruntea partidului nostru pentru înflorirea Republicii Populare Romîne”, a spus mecanicul cîncisutist Dumitru Nucă, de la Depoul București-călători.

Sute de muncitori romîni și maghiari intruniți la Atelierele C.F.R.-Cluj au propus în unanimitate pe tovarășul dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., candidat al F.D.P. în circumscripția electorală orășenească 28 Cluj.

Vorbitorii au arătat ajutorul primit de cetățenii din Cluj din partea d-rului Petru Groza ca: introducerea gazului metan în cartierul Dumbrava Rotundă, pavarea unor străzi etc. „Nu e nevoie de nici o caracterizare: numele tovarășului dr. Petru Groza e cunoscut, respectat și rostit cu dragoste de toți oamenii muncii din țara noastră”, a spus în cuvîntul său, maistrul Cira Eugen.

Muncitori, funcționari, tehnicieni, gospodine, învățători — în număr de aproape trei mil — au propus în circumscripția electorală nr. 11-23 August din București candidatura tovarășului Chivu Stoica, membru al Biroului Politic al P. M. R., președinte al Consiliului de Miniștri. Erau mai ales acolo muncitori și tehnicieni de la uzinele „23 August”, pe care tovarășul Chivu Stoica i-a ajutat în mod direct în rezolvarea unor dificile probleme de producție, locatari ai cartierului muncitoresc „23 August”, muncitori și tehnicieni de la „Republica”, „Cimentul” - București ș. a. Cel mai mulți dintre vorbitori și-au luat în cinstea alegerilor angajamente de a-și spori eforturile în munca lor.

DUPĂ 37 DE ANI DE MUNCĂ...

Dincolo de Ploesti, între numeroasele turle ale sondelelor petrolifere din schela Boldești, la izvoarele aurului negru, cum i se zice țitelului, am cunoscut recent un muncitor, unul dintre mii de muncitori care, anonimi și modesti, își aduc contribuția la dezvoltarea economiei naționale; unul dintre aceia care, — cunoscînd în anii domniei capitalului întreaga gamă de suferințe pe care exploatarea o harăzeau clasei mun-

itoare — astăzi dă puterile populare tot ce are mai bun. Omul pe care încerc să-l prezint este un sondor: brigadierul Gheorghe Savu. Drumul spre locul său de muncă trece peste dealul Scăenilor, pe virful cărui, cu vreau veac și jumătate în urmă, socialistii utopici construiseră aici primul falanster din lume. Chiar în preajma locului unde a flîntat falansterul, brigadierul Gh. Savu conduce acum lucrările de

forare a sondei 311.

Privindu-l, nimeni n-ar bănuia că omul acesta, vîoi și tînăr la înfățișare, are vîrsta de aproape 50 de ani, din care 37 i-a petrecut nuncînd permanent în industria petrolului. A rămas tînăr, în ciuda suferințelor îndurate în anii cînd stăpîn peste sonde era capitalul englez, olandez sau american. Are obiceiul să vorbească adesea despre trecut și, printre altele, îl auzi zicînd: „Mi-am rezervat puterile pentru zilele de azi, deși exploatarea capitalistă era cruntă — așa m-am menținut tînăr.”

Rugat de tovarăși de muncă mai tîneri să-și depene amintiri din vremea cînd patronii săi erau „Concordia”, „Astra Romînă” sau „Steaua Romînă”, Gh. Savu le vorbește despre niște lucruri și fapte pe care oamenii tîneri aproape că nu le înțeleg: „Inginerul inspectau lucrările de forare a sondelelor cu cravasa în mînă, și vai de aceia care rămînea în urmă cu treaba. Veneau călare la sonde și săreau cu caii peste oameni. Era prin 1929; un inginer de la Steaua Romînă — po-

vestește Savu — îl chema Dragotescu, a trecut călare peste mine, fiindcă nu-i plăcea mîntura mea. Vremuri și mai grele au fost în anii de criză capitalistă, cînd lucram în rotație două săptămîni la sondă, două... acasă. Leasă mică, jumătate din timp neplătiți de loc, 12 ore de muncă pe zi. Acesta era regimul pentru cei „fericiți”, cei mai mulți erau însă concediați.”

... Azi: bun organizator, cel mai activ și perseverent brigadier-sondor de la schela Boldești, așa cum este caracterizat de șefii săi, Savu este în permanență, din 1950, fruntaș în întrecerea socialistă. Pe concret: n-a avut sondă de forat pe care să n-o fi dat în producție înainte de cel puțin 20 de zile de termenul fixat de inginerii proiectanți.

Gheorghe Savu mi-a vorțit mult despre viața și despre munca sa, pe care a început-o încă de la vîrsta de 13 ani tot pe aici, la Izvorul țitelului. Două lucruri importante mi le-a împărtășit în urmă, cu o discreție fină: mi-a povestit că cea mai

mare bucurie a avut-o acum doi ani, cînd a fost primit în rîndurile partidului. Am înțeles din cuvintele lui că a încercat momente de profundă tucurie și că prin munca sa încearcă să le răsplătească. Apoi mi-a vorbit despre un voiaj în India, pe care nu-l poate uita. Acolo el a contribuit la instalarea sondei romînești la Tîrgul Internațional de la Delhi. Cîntei de a fi fost trimis în India el i-a răspuns pe loc: a terminat lucrările de forare și instalare a sondei — după obiceiul său din țară — cu 27 de zile înainte de termen.

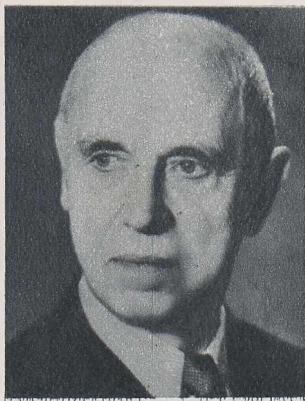
Acum, Gh. Savu, acest adevărat constructor al socialismului, a primit a treia bucurie: muncitorii și țărani din ținutul Prahovei l-au desemnat drept candidat pentru alegerile de deputat în Marea Adunare Națională. El candidează pe lista F.D.P.ului în circumscripția electorală Izvoarele (Teleajen).

Sînt convins că, la 3 februarie, oamenii din partea locului îi vor vota din toată inima.

F. URSEANU

IN CANDIDATII

În aula mare a Universității „C. I. Parhon”, în prezența a numeroși profesori universitari, studenți, funcționari, a muncitorilor de la întreprinderea „Lucașfăru”, a unor muncitori și tehnicieni din panificație și poligrafie, acad. Iorgu Iordan a propus candidatura acad. prof. dr. C. I. Parhon, unul dintre marii noștri savanți.

Antoaneta Alexovici-Manea lucrează la întreprinderea textilă „7 Noiembrie”. Pentru hărnicia ei în muncă, pentru interesul arătat față de cetățenii din circumscripția în care a fost aleasă ca deputată în Sfatul Popular al Capitalei, cetățenii din raionul Tudor Vladimirescu i-au propus candidatura în alegeri.

Maestrul poeziei românești contemporane, acad. Tudor Arghezi, a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală „Ana Ipătescu”. „Vom fi cu toții mândri să auzim glasul maestrului Arghezi sub cupola Marii Adunări Naționale” — a spus scriitorul Dumitru Corbea, cu prilejul adunării în care s-a propus candidatura.

Alexandru Chiru este nu numai cel mai renumit strungar al uzinelor „Vasile Tudose” din Colibași, dar și unul dintre educatorii tinerei generații de muncitori ai uzinei. Colectivul de muncă al uzinei, apreciindu-i meritele, l-a propus candidat în circumscripția nr. 23 Colibași, pentru alegerile de deputat în Marea Adunare Națională.

În nord, nu departe de vechea cetate de scaun a Sucevei, a fost propus candidat al Frontului Democrației Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională, de către a 22-a circumscripție electorală Coțușca, maestrul zootehnist Constantin Adochiței, Erou al Muncii Socialiste, conducătorul unui vrednic colectiv de mulgători.

Ion Pas, scriitor-luptător, iubit de popor pentru iscusitele sale evocări ale vremurilor grele din trecut, a fost propus candidat pentru Marea Adunare Națională. Membru al C.C. al P.M.R. și prim-locțiitor al Ministrului Culturii, tov. Ion Pas împletește activitatea sa socială cu cea de creație literară.

Candidată a F.D.P. în circumscripția electorală Cibin din Sibiu, a fost propusă textilista Laza Florica de la fabrica „7 Noiembrie”. „...În cazul că voi fi aleasă voi face tot ce-mi stă în putere pentru a justifica încrederea acordată”, a declarat Florica Laza la adunarea în cadrul căreia i-a fost propusă candidatura.

Elena Livezeanu este o neobosită activistă pe tărîm social. Entuziasmul său cald, capacitatea sa de muncă sînt de multă vreme cunoscute, în special în rîndul femeilor unde ea și-a desfășurat cu deosebire activitatea. Secretara Comitetului Femeilor Democratice din R.P.R., Elena Livezeanu, a fost propusă candidată în alegeri.

Printre cei propuși candidați în alegeri, se află și mulți intelectuali legați de popor. Artistul poporului Costache Antoniu a întrunit adeziunea unanimă a cetățenilor, deoarece activitatea lui bogată, atât ca artist cît și ca deputat al Sfatului popular și al Marii Adunări Naționale constituie garanția activității lui rodnice și în viitor.

GRIJA PENTRU EDUCAȚIA PIONIERILOR

Casa Pionierilor din Constanța s-a îmbogățit cu un nou cerc, menit să contribuie la educarea celor tineri. E vorba de cercul naturaliştilor, care pune la dispoziția pionierilor un laborator bine utilat.

O EXPOZIȚIE AGRICOLĂ

La sfîrșitul anului 1956, o interesantă expoziție agricolă a fost deschisă în centrul orașului Oradea.

Aci au fost expuse produsele agricole ale regiunii, menționîndu-se cele mai frumoase rezultate obținute.

În fotografie: inginerul Roxin, de la secția agricolă a Sfatului regional, explică unui grup de vizitatori ai expoziției metodele care au adus succese în dezvoltarea agriculturii în regiunea Oradea.

Fotografie de E. PAPPER
Oradea

AMBULANȚA ZBURĂTOARE

În regiunea Bacău, după un început timid, aviația sanitară locală s-a organizat și acum ea vine în ajutor ori de cîte ori sînt cazuri urgente. Din colțuri îndepărtate ale regiunii, la prima chemare telefonică, avionul sanitar poate duce la spitale bolnavi sau accidentați. Ajutorul dat la timp de „ambulanța zburătoare”, cum este denumit aici avionul sanitar, a salvat multe vieți.

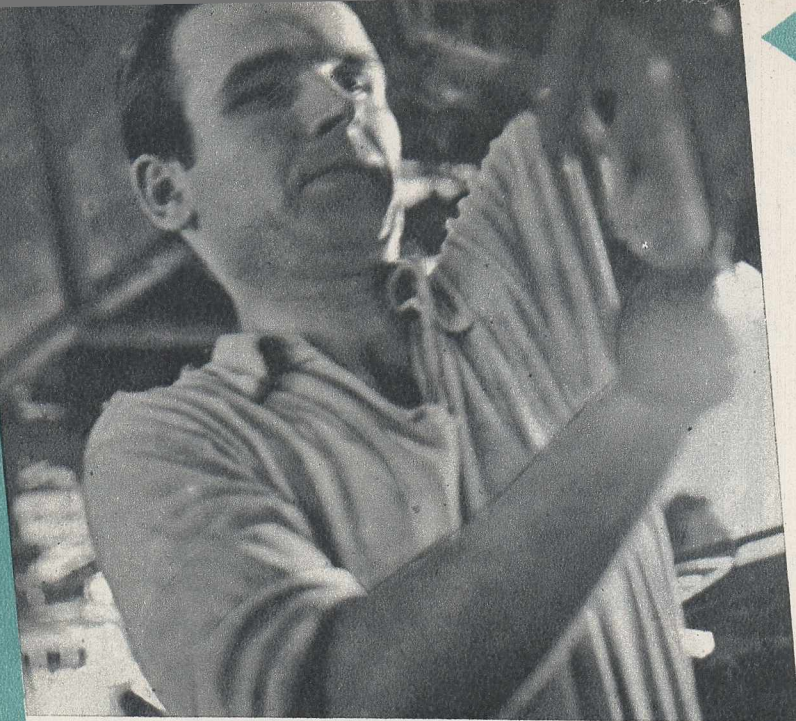
La transportul în bune condițiuni al bolnavilor și la buna organizare a deplasărilor „ambulanței zburătoare” colaborează trei tineri: Virgil Gribincă, responsabil aviației sanitare locale, Ion Drîmbă, pilot, și Gh. Talambă mecanic stației.

În fotografie: Pe aerodromul din Bacău, un bolnav dintr-un sat îndepărtat este transbordat cu ajutorul sanitarilor din „ambulanța zburătoare” în autoambulanță, pentru a fi transportat la spital.

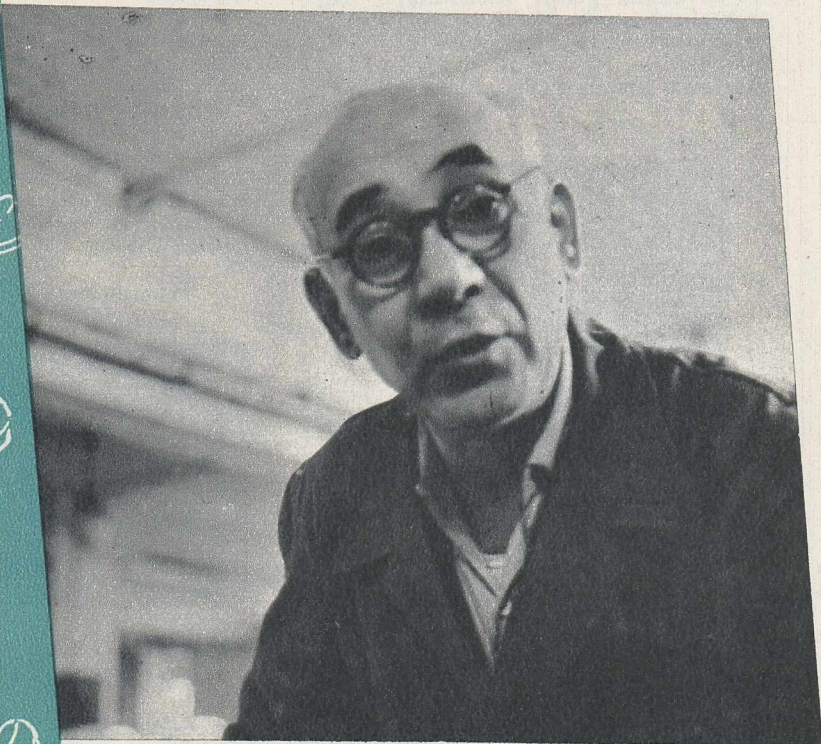

DIN TOATĂ TARA - DIN TOATĂ TARA - DIN TOATĂ TARA - DIN TOATĂ TARA - DIN TOATĂ TARA

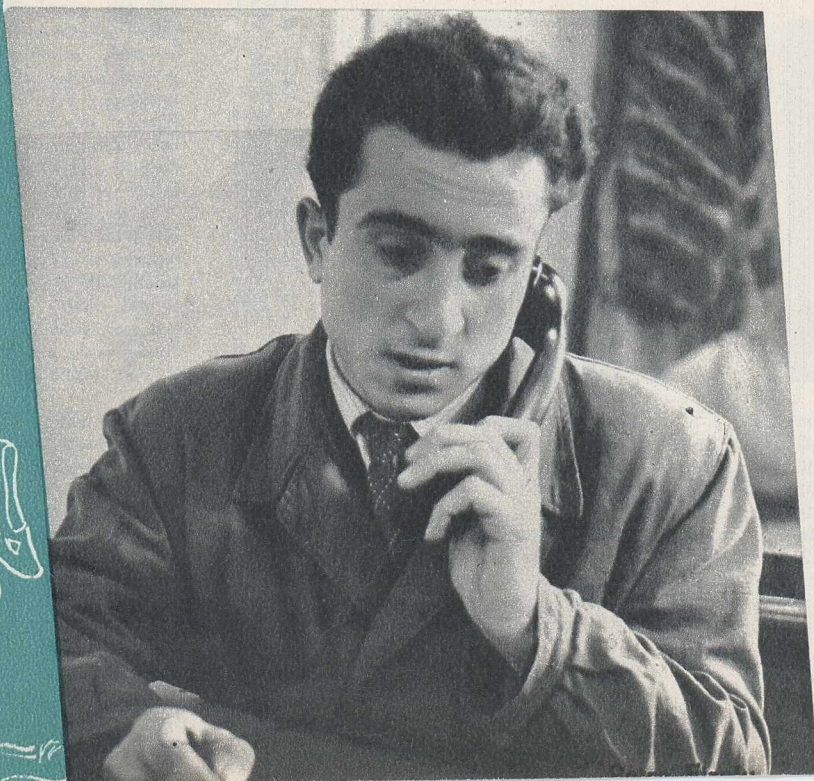
lata-i pe cîțiva dintre fruntașii
fabricii :

Stelian Tonca

Herman Miheles

Revelion

de M. RADIAN

Cer iertare tova:ășilor de la „Kirov” pentru faptul că, vorbind despre ei, încep cu revelionul care se asociază în mintea cititorului cu ideea petrecerii, a dansului și ospățului. E adevărat că ei și l-au serbat în seara de 7 decembrie, încălcînd regulile calendaristice, dar despre asta voi vorbi mai tîrziu. Deocamdată aș vrea să subliniez că munca la fabrica lor, munca de tăbăcar, de mașinist, de cizmar, nu este o petrecere. Este o muncă în general dură, iar în unele sectoare, cum este sectorul cenușar-mineral sau vegetal, chiar foarte grea.

Ați ghicit, desigur, din fotografiile despre ce e vorba. Cele cîteva mii de muncitori de la fabrica „Kirov” din București și-au îndeplinit planul anual cu 24 zile înainte de termen. Drept să vă spun, mă și aștept la reproșuri din partea unora dintre dv.: nimic în-

Un coleg de redacție nu era de acord să paginăm alături acestor două fotografii. Cred că n-avea dreptate. Căci există o legătură directă între ele, aș spune chiar că derivă una din cealaltă. În stînga: una din ședințele de la comitetul de partid, avînd l.

Ștefan Ispas, Ludovic Szöke, Herman Miheles și Ion Constantinescu, cei mai bătrâni muncitori ai fabricii, au chemat pe tovarășii lor să-l scurteze pe 1956 cu încă 4 ore. Lucrul a reușit și seara, după schimbul de onoare, în timp ce în sala cantinei tineretul serba victoria dansând, obiectivul meu lăsa surprins plecând spre casele lor...
Mai jos, fotografia apelului lor.

Petre Ilinca

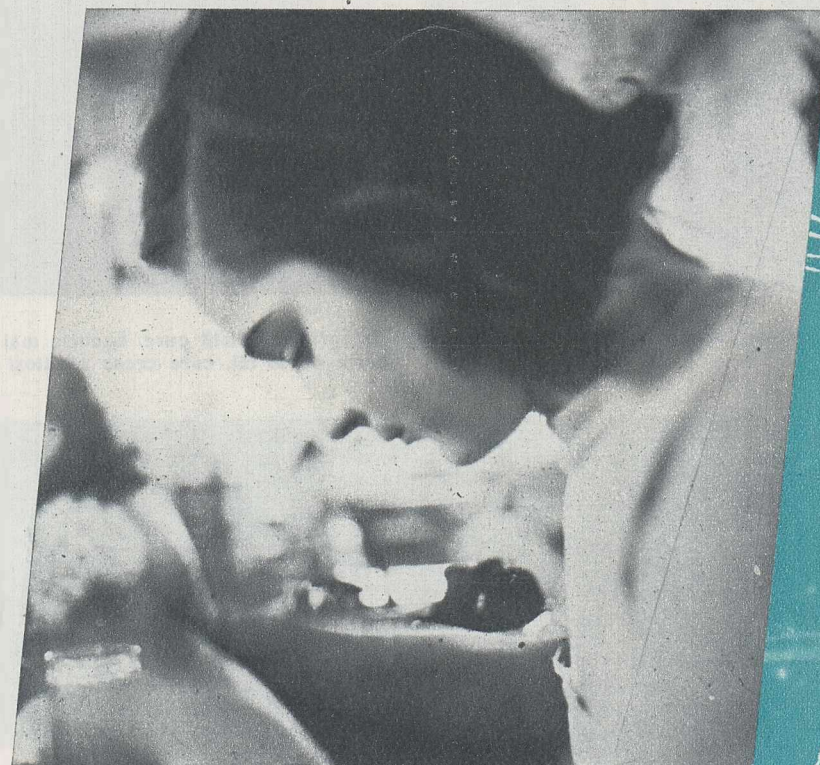
pe Școlari

Fotografiile autorului

interesant. veți spune, nimic nou, un fapt banal, tovarășe reporter; sute de fabrici și-au îndeplinit planul înainte de termen. Și apoi ce poate fi interesant la o fabrică de pantofi?

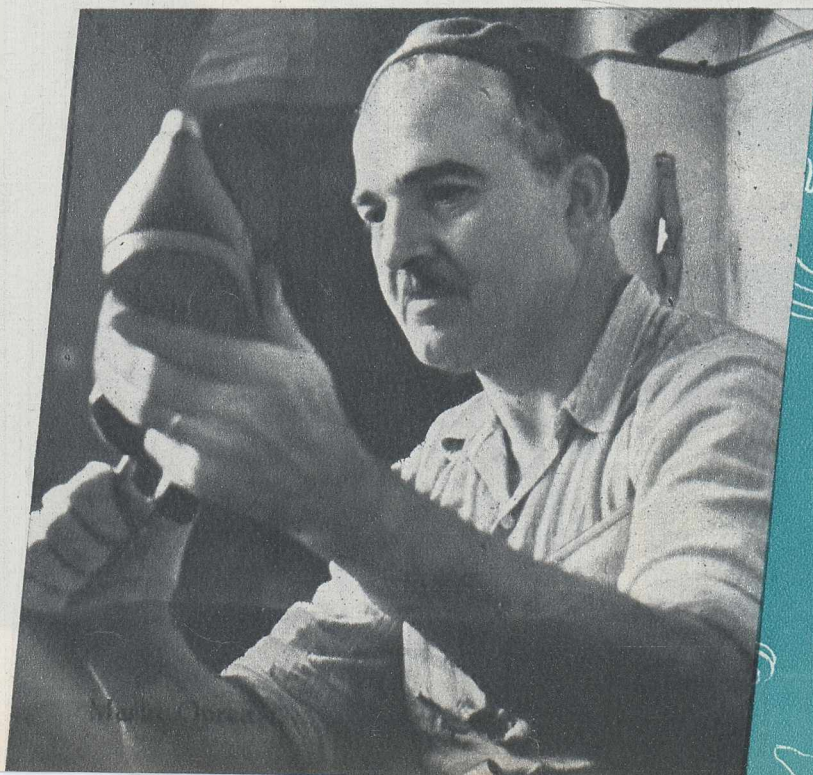
Banal? Poate! Nimic nou? Admit. E una dintre sutele care fac isprava asta? De acord și cu aceasta! Fabrică de pantofi, deci nimic interesant? Să presupunem că așa accepta și aceasta, deși am mari rezerve, după cum va reieși mai jos. Și, totuși... totuși, m-am apucat să scriu despre ea. Pentru că simt că e de datoria mea să arăt criticilor mei că nu au dreptate.

O pereche de pantofi — lucrul cel mai simplu. Zeci de mii, sute de mii de perechi — mă rog aceasta e menirea fabricii: să le producă. Dar cunoaște cititorul ce presupune oare producția în serie a pantofilor? Mai ales când într-un timp scurt producția de pantofi a crescut de 8 ori în țara noastră.

Florica Udeanu

ordinea de zi două puncte: planul de producție și îmbunătățirea mesei la cantină. În dreapta: tinerii serbind Anul Nou în seara de 7 decembrie. Lipsesc, e drept, confeti, măști, serpentine — dar bucuria nu e mai mică.

Vă invit să priviți figurile muncitoarelor din fotografie. Există oare bucurie mai mare ca aceea de a fi felicitat (e drept că numai printr-un cîntec) de către copiii tăi, care cresc sănătoși și veseli în căminul fabricii?

Producția de pantofi presupune piei crude și pînză cauciucată, ață și acetonă, pap și mucava, bicarbonat de sodiu și oropon, coreon și oxigen, păcură și cuie, rumeguș și cioburi de geam, raspele și aluminiu, tanin și acizi grași, chit și cuțite de egalizat, șuțlac și alcool, modele noi și coajă de tei, cutii de ambalaj și crep. Ea presupune — nu mai puțin — o cantină bine aprovizionată, adică fasole, carne, cartofi. Presupune un lucru elementar — cizmari, meseriași cu vechime, cu experiență. Și mai presupune multe altele: autocamioane și instalații de forță, rezervoare și asfalt, țevi și conductoare electrice.

Și ce te faci cînd nu le ai pe toate la timp, — niciodată la timp! — așa cum se întîmplă des la „Kirov”, din multiple cauze care nu fac obiectul reportajului acesta? Sistezi producția? Te poți mulțumi cu realizarea pe trei sferturi a planului? Ceea ce e interesant la „Kirov” este faptul că colectivul luptă cu toate aceste greutăți, că el reușește să le învingă, că nu se mulțumește să-și respecte numai obligațiile de plan, dar să și le depășească și mai ales că oamenii sînt în plină ofensivă pe toate fronturile: pe cel al economiilor, al productivității și al prețului de cost, pe frontul calității și pe cel al modernizării necontenite a fabricii, pe frontul ușurării muncii oamenilor și pe cel al curmării hoțiilor (puține la număr, dar care mai există), pe frontul calificării a sute de noi lucrători (sînt secții ca încălțăminte mecanică, unde, pe lângă 6 cizmari cu experiență, în ultima jumătate a anului au fost calificați 140 muncitori).

Regret că nu l-am putut cunoaște pe directorul Amzoiu — era bolnav în spital. Mi-au vorbit oamenii despre el. E un bun gospodar, fostul cizmar. Și simți că a imprimat și colaboratorilor săi un spirit de muncă asemănător. Am cunoscut pe cîțiva dintre ei, în frunte cu inginerul șef Zigler — și cred că nu greșesc!

„Secretul” succeselor muncitorilor mi se pare că constă și în faptul că există o grijă deosebită pentru ei, pentru cîștigul lor, pentru ușurarea muncii lor, pentru îndeplinirea obligațiilor din contractul colectiv. În fiecare

Vasile Dimașu

Aurelia Moise

Ludovic Pal

secție este afișat graficul cu prevederile contractului colectiv și îndeplinirea lor. Un pomelnic urias de obligații, începînd de la instalarea a noi benzi rulante pînă la organizarea de bibliotecă

...ercările colonialiștilor
...cezi de a înabși prin
...lupta poporului alge-
...pentru independență
...onală prînesc riposta
...rită a patrioșilor alge-
...In fotografie: o cioc-
...ntre demonstrații și
...poliție la Alger.

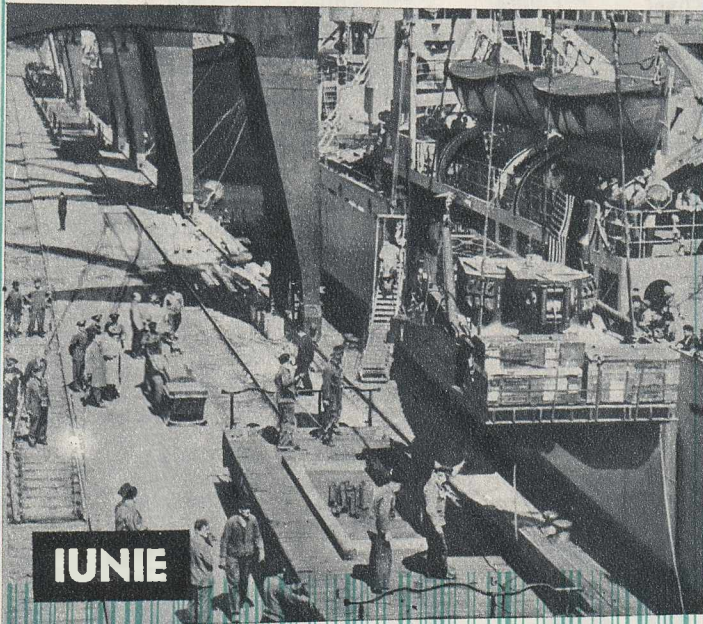

APRIE

Prin represianle
odioase împotri-
va poporului ci-
priot, colonialiștii
britanici n-au fă-
cut decît să con-
tribuie la înțesi-
rea luptei ace-
stui popor înse-
și de libertate. In
fotografie: colo-
niștii ridică ba-
re de sîrmă
mpată menite
apără de furia
orului cipriot.

MAI

IUNIE

La Bremerhaven a sosit un nou transport de armament american pentru Germania occidentală. Încă un fapt ce dovedește caracterul real al planurilor așa zis „defensive” ale cercurilor agresive din S.U.A. și Germania occidentală.

Entuziasm în orașele și satele egiptene. La 26 iulie, cu prilejul celei de a patra aniversări a revoluției egiptene, președintele Nasser a anunțat naționalizarea companiei Canalului de Suez.

IULIE

AUGUST

Forțele militariste agresive din Germania occidentală au hotărît interzicerea Partidului Comunist din Germania. Dar poporul german nu va permite ca istoria sîngeroasă a domniei hitleriste să se mai repete.

SEPTEMBRIE

Mari ciocniri între poliție și populație într-unul din orașele Japoniei. Populația a împiedicat lărgirea unei baze militare americane. Un fapt semnificativ pentru starea de spirit antiamericană a poporului japonez.

OCTOMBRIE

Complotul contrarevoluționar din Ungaria a fost organizat și sprijinit de reacțiunea internațională. Arme și huligani fasciști au fost introduși în Ungaria prin Austria, folosindu-se pentru aceasta camioane purtînd emblema crucii roșii și însoțite de mașini blindate, pentru „pază oficială” - după cum afirmau unele organe occidentale de presă.

NOIEMBRIE

Agresorii colonialiști anglo-francezi și unealta lor, Israelul, au făcut numeroase victime în rândurile populației pașnice din Egipt. Iată un grup de răniți de la Port-Said așteptînd să fie îmbarcați în tren, pentru a fi transportați la Cairo.

DECEMBRIE

Una dintre consecințele agresivității anglo-franceze și israeliene: lipsa petrolului a provocat mari turbulențe în întreaga economie europeană. Printre altele, restricțiile de benză impuse au paralizat transporturile auto în marile orașe. Fotografia noastră scoasă pe străzile Londrei, ni-l înfățișează pe Mr. Donovan, directorul unei companii comerciale engleze care, în lipsa obșnuitei sale mașini, se „obosește” mergînd acasă călare pe cal...

Moscova. Hotel Moscova. Ap. 1211.

Apartamentul în care locuiesc, situat la etajul al doisprezecelea, oferă una dintre cele mai frumoase priveliști care se pot vedea în Moscova. Încă din primele zile mi-am făcut o preocupare preferată în a privi de la ferestrele apartamentului panorama bogată din fața ochilor. Tot centrul Moscovei parcă este în jurul meu. Imediat în față, clădirea roșie, solidă, asaltată mereu de vizitatori, a Muzeului Revoluției; puțin mai departe, pe stînga, celebrul „G.U.M.” în care poți să cumperi orice: de la ace de patofon pînă la limuzine; apoi Piața Roșie, gravă și tăcută, străjuită în fund de catedrala Vasili Blajennii (una dintre cele mai iubite bijuterii arhitectonice ale Moscovei) — și rezemîndu-se în dreapta de zidurile înalte ale Kremlinului, cu turnurile sale construite în diferite stiluri; spre mijloc, întrîndul solemn al mausoleului și de acolo, de-a lungul zidurilor Kremlinului, șirurile de vizitatori care zilnic se întind, rotîndu-se, pe distanțe de kilometri.

Dincolo de această primă panoramă, ale cărei înălțimi ai impresia că le poți atinge cu degetul, se oferă privirii o bună parte din Moscova veche, cartiere alcătuite din clădiri mijlocii, apoi grupuri compacte de cartiere noi, adevărate orașe, cu case înalte de 8-10 etaje; mai departe, în zare, se pot deosebi contururile citorva clădiri gigantice, silueta majestuoasă a Universității Lomonosov și antenele metalice ale televiziunii, care parcă zgîrie pînă la zenit cerul Moscovei. Priveliștea pare stranie prin

Reportaj de Constantin CHIRIȚA

Magazinele sînt la dispoziția cumpărătorilor pînă tîrziu; teatrele, cinematografele își deschid larg porțile; grădinile, parcurile par mai găsite, iar străzile sînt atît de îmbietoare! Tocmai în aceste ore, apare în apartament un cunoscut român care știe puținel rusește și hai împreună cu el pe străzi. Bineînțeles, pe strada Gorki, cea mai apropiată, cea mai populată, cea mai mare stradă a Moscovei.

Aici observăm totul. Sumedenie de străini, înecați însă în valurile moscovite. Tineretul predomină. Și tineretul e îndeobște vesel. Schimbăm gânduri, reflecții. Urmărim o clipă cu vederea o fată singură, cu părul tuns scurt, subțire, grațioasă. Tovarășul meu exclamă cu cea mai pură nevinovăție:

— Krasivaia devuška! (Frumoasă fată).

Fata, care auzise exclamația, se întoarce, pleacă ușor capul și răspunde cu un aer firesc: — Spasibo! (Mulțumesc).

Naturalitatea și sinceritatea acestui „mulțumesc” ne-au uimit pe amîndoi. Nu într-atît însă ca să nu intrăm în vorbă cu fata. Tovarășul meu și-a cerut — într-o rusească pe care eu aș fi vrut-o impecabilă — toate scuzele, tînăra s-a înveselit, ne-a răspuns foarte simplu că merge la o întîlnire și peste cîteva minute ne-a prezentat chiar un tînăr brunet, înalt și bine legat, care a făcut mult haz de întîmplarea noastră. Ne-am împrietenit repede. Într-atîta,

ține prin spații largi, împrejmuite de scaune capitonate și îmbrăcate în pluș. Am mîncat șaşlikuri — un fel de frigărui — am băut vin gruzin dulce și tare, am ascultat muzică și, bineînțeles, am dansat. Dansul durează foarte puțin, dar pauza dintre dansuri durează și mai puțin. În acest cadru plăcut am făcut o nouă cunoștință, neașteptată, cu oamenii sovietici.

Masa la care stăteam noi era vecină cu o masă ocupată de un grup de englezi. Trei bărbați și o femeie. Toți îmbrăcați în ținută rece de seară. Femeia, bineînțeles înaltă, slabă, cu ochelari. Avea înfățișarea unei profesoare severe și distinse. Vîrsta nu se obișnuiește în asemenea cazuri. La masă se discuta calm, poate chiar prea serios. Răsunaseră acordurile unei melodii. La masa vecină apără un moscovit înalt și voinic, foarte blond, cu gulerul cămășii desfăcut — era cald în restaurant — haine cu umeri drepți și pantaloni largi, după moda sovietică. A cerut politicos permisiunea bărbaților și, la încuviințarea lor, a invitat „severa profesoară” la dans. La masa noastră s-a ciocnit un pahar de vin, s-au mai schimbat cîteva vorbe. Indiscreția profesională sau, ca să mă scuz, așezarea firească a meselor, m-a făcut să-mi îndrept din nou ochii către masa vecină. Am avut o clipă impresia că scena încremenise, că regăsesc personajele așa cum le-am lăsat sau că asist la repetiția unei scene de film. Același rus foarte blond cerea încuviințare celor trei englezi și invita cu același gest foarte politicos, același personaj feminin la dans.

PRIN MOSCOVA, CU MOS

bogăția și fixitatea ei. Privită în unghi normal de la această înălțime Moscova pare o încremenire de nave uitată de cine știe ce demiar și care așteaptă un mare semnal de plecare.

Dar cum cobori ochii în jos, fie numai pentru o clipă, senzația fixității dispăre. Pe străzi și prin piețe valuri nesfîrșite de oameni înaintază și se întretaie, convoaie nesfîrșite de mașini alunecă fără încetare, sugerînd înălțimii imaginea unui clocot, unui vârtej complet mut. Dacă în orele de dimineață și de prînz dominația străzilor Moscovei cade parcă în sarcina mașinilor, după-amiaza și mai ales spre seară, furnicarul de oameni cucerește totul.

Încît ne-am dat întîlnire tîmpatru a doua zi, tot pe Gorki, lîngă hotelul Moscova.

Ne-am ținut de cuvînt și ne-am revăzut cu toții a doua zi, la locul stabilit. Tînăra pereche ne-a propus să petrecem cîteva ore la unul dintre restaurantele Moscovei. Am acceptat și după o scurtă plimbare, am ajuns la „Savoy”. Savoyul face parte din categoria restaurantelor elegante, scumpe și pline. În mijlocul parchetului de dans, o fîntînă arteziană; serviciu ireproșabil, cu liste în diferite limbi; orchestră înzestrată cu cîntece și melodii moderne (tre-cere mare au cîntecele italiene), mesele despăr-

Numai personajul remînă parcă nu mai era întocmai același. O ușoară roșeață îi colorase obraji, ștergîndu-i parcă aerul de severitate și lăsîndu-i-l numai pe cel de distincție. Mi-am retras în mod intenționat privirile de la masa vecină și mi le-am repezit din nou cînd am auzit o nouă melodie. Exact aceeași scenă, cu deosebire că dansatoarea părea de astă dată chiar veselă. Și însoțitorii ei păreau mai alt fel. A patra oară scena nu s-a mai repetat. Din simplul motiv că englezii invitaseră rusul la masa lor și discutau, nu știu în ce limbă, sau mai degrabă rîdeau și se înveseleau, iar pentru lucrul acesta nu trebuie neapărat o limbă co-

și, dacă am uitat și cu acea ocazie să mulțumesc în limba rusă, o fac acum: „Spasibo“!

Omul sovietic e un amestec de cinste, pasiuneși, parcă, naivitate. Am asistat la câteva întâmplări, în peregrinajul meu prin Moscova, care mi-au lăsat aceste impresii. Știam din cărți că omul sovietic e un om drept, cinstit, că-și iubește pînă la sacrificiu prietenii, că este înzestrat cu toate atributele omului simplu, că-i place să muncească, să cînte, să danseze, să bea să vorbească — și să facă toate acestea cu pasiune.

Mergeam cu tovarășul meu în autobus. Ne așezaserăm comod pe scaune. (Sînt atît de multe autobuse în Moscova, încît întotdeauna găsești loc să stai jos). La stația Arbatskaia vedem că se urcă un singur cetățean, dar spre surprinderea noastră scoate trei bilete. Autobusul pleacă. Nu se mai urcase nimeni. Prietenul meu, care din zi în zi vorbea mai bine rusește, nu-și poate stăpîni curiozitatea și intră în vorbă cu noul pasager. Apoi îmi explică cu mina unui om năucit că respectivul făcuse cu o zi înainte două drumuri cu autobusul fără să scoată bilet (n-avea bani la el) și acum găsise de datoria lui să scoată și pentru cele două drumuri neplătite. Uimirea venea însă de acolo că cetățeanul, în loc să fi făcut teoria cinstei sau a apărării bunului obște, spusese foarte natural „că, uneori, de, omul, din grabă, uită să ia bani la dînsul“. Faptul este strict autentic.

Vorbem mai sus de pasiunea pe care o pun moscoviții în tot ceea ce fac. Mi s-a întîmplat să fac cunoștință într-o seară cu un tînar care stătea ca și mine pe o bancă, în micul parc din fața Teatrului Mare. El a intrat în vorbă cu mine. Știa puținel franțuzeste. Era student în anul III la un institut de științe juridice. Mă preocupa o strofă din Esenin, aceea care în traducerea lui Lesnea sună așa:

*„Sînt obraznic, moscovit, hai-hui
Și pe Tversk, pe hudiți cînd mă-mpinten
Fiecare cine-al nimănu
Recunoaște umbletul meu sprinten.“*

L-am întrebă de Tversk, el m-a întrebă dacă la noi se cunoaște Esenin, i-am spus cîteva strofe, ca să-i dau a înțelege cum sună Esenin în romînește. Atît a trebuit. Mi-a recitat o groază de poezii din Esenin, apoi din Pușkin, din Lermontov, apoi din Șcipaciiov. Cu o pasiune cuceritoare. Și tot poezii melodioase, încîntătoare prin sunetul lor. Pînă cînd, din înîmplare, tînarul jurist și-a aruncat ochii pe ceas. A sărit în sus ca un arc. Abia a avut timp să spună că a întîrziat la un „rendez-vous“ și a pornit spre stația de metro cu o iuteală care ar fi făcut cinste unui campion. Nu știu cum s-a soldat afacerea cu întîrzierea, dar îmi închipui că și în autocritică și în dojană se pune din plin pasiune...

Că să nu mai vorbim de sport... Am urmărit un meci, stînd comod într-un fotoliu, la aparatul de televiziune din apartamentul în care locuim la hotel. Dar, ca orice pasionat amator de sport, alte două competiții le-am văzut pe teren: una pe „Dinamo“, alta pe noul

stadion Lujniki. Spectatorii sînt plini de pasiune pentru fotbal. Aplaudă și fluieră cu frenezie. Sînt subiectivi ca toți spectatorii de fotbal, dar urăsc jocul brutal și mai ales abandonarea luptei sportive. Foarte rar vezi, de pildă, un apărător dînd înapoi mingea la portar. O asemenea slăbiciune este înfierată puternic și cu promptitudine de către spectatori.

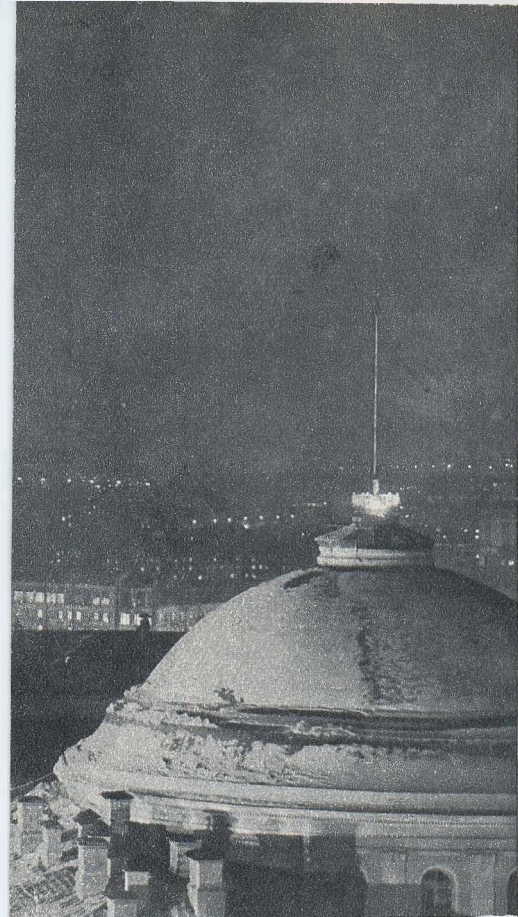
Tochmai văzusem un meci între Torpedo și Dinamo-Moscova și, pentru a scurta drumul la hotel, am luat împreună cu alții un taxi. (La Moscova taxiurile costă extrem de ieftin și nu taxează nimic la urcarea pasagerului). Bineînțeles, au și început discuții, comentarii. Șoferul trăgea amarnic cu urechea. Cînd am început să vorbim despre fantezia atacanților de la Torpedo, despre Strelțov și Ivanov și despre ineficacitatea lor, șoferul a oprit mașina, a oprit aparatul de taxat cu un gest scurt și a început să-și depene „of-ul“. Critica șoferului era atît de aspră și competentă, că dacă ar fi ascultat-o cel de la Torpedo înainte de începerea meciului, precis că ar fi ieșit victorios. O dată năduful lepădat, a dat din nou drumul mașinii. La despărțire am aflat că este antrenor la o echipă de fotbal dintr-o categorie superioară.

Am întîlnit multe alte lucruri și mulți alți oameni în Moscova. Și mi s-a părut că omul sovietic este fratele bun și semenul bun al oricărui om cinstit de pe fața pămîntului, purtător al însușirilor umane cele mai obișnuite. El, omul simplu, nu face parte din categoria îngîmfaților și lăudăroșilor (cînd i-am spus unui moscovit ce frumos e orașul lui, mi-a răspuns cu un gest aproape nepăsător: „și voi aveți orașe frumoase“), nu se bate cu pumnii în piept în fața copleșitoarelor realizări ale patriei sale și nici nu vrea să oblige pe nimeni să fie convins despre adevărul și dreptatea lui.

Am asistat într-o zi pe strada Sadovaia la o întîmplare care mi s-a părut plină de interes. Un ziarist occidental fotografiase o casă veche destul de puțin arătoasă și cîteva persoane îmbrăcate modest. O tînară impetuoasă a intrat în vorbă cu ziaristul și, cu un ton plin de dojană, muștrător, i-a spus că umblă numai după lucruri rele și că ar putea să vadă și lucrurile bune. Și fata a început să-i arate o sumedenie de asemenea lucruri bune, care țineau de pretutîndeni în Sadovaia. Se strînsese lume în jurul celor doi. Cîțiva cetățeni au început s-o certe cu asprime pe tînară moscovită. I-au cerut să se duză după treburile ei, explicîndu-i că ziaristul în cauză are dreptul și libertatea de a fotografia absolut tot ce vrea dînsul. Că nimeni nu-l poate stînjeni. Tînară s-a îndepărtat oarecum supărată. (Eu, personal, am înțeles întrutotul indignarea ei). Cetățenii, puținel încurcați, și-au cerut scuze în fața ziaristului, spunînd că fata e prea tînară și, ca orice tînară, se încălzește prea repede. S-au scuzat încă o dată, arătîndu-i că poate să fotografieze absolut orice, după dorință. „Totul e o problemă de „conștiință“ — au încheiat ei.

Ziaristul părea foarte emoționat de intervenția lor. Și, mai ales, de ultimele cuvinte.

Nu pot ști cum a rezolvat el această problemă. Mie mi s-a părut că cetățenii au toată dreptatea. În sensul acesta am scris despre Moscova.

mună. Cînd mi-am mai ațintit ochii o dată într-acolo, i-am văzut pe englezi cu gurile cămașilor desfăcute, ciocnind veseli cu acel rus foarte blond și străduindu-se să rostască în rusește cîteva cuvinte. Moscovitul îi cucerise. Așa se întîmplă cu toți străinii la Moscova...

Așa se întîmplă cu toți străinii la Moscova. Moscoviții nu-ți dau răgaz să te simți străin în orașul lor. Cu farmecul lor, cu ospitalitatea lor proverbială, cu atenția și amabilitatea lor veșnic treze te atrag în vârtejul vieții lor, te înconjoară cu atîta căldură, încît te fac să te simți ca la tine acasă. Mi s-a întîmplat să cer cîte o informație în autobus sau pe stradă. Imediat s-a oferit cineva, cu cea mai fină atenție.

O dată treceam vesel și nepăsător, cu pași grăbiți, prin piața Pușkin, prin parcul din centrul pieței. Tochmai terminasem, după o noapte de muncă, un material pe care mi-l ceruse radio Moscova. La un moment dat mi s-a părut că mă strigă cineva: „Tovarășe!“ Am întors capul. Într-adevăr, mă strigase cineva. Din buzunarul interior al fulgarinului, care-mi atîrna pe umăr, îmi căzuseră cele zece pagini scrise mărunt. Și eu, și bătrînul care mă strigase, ne-am îndreptat iute spre bucațile de hîrtie. Dar înainte de a ajunge la ele, un vârtej holtei a prins în centrul lui hîrțiile și în mai puțin de o secundă le-a ridicat în aer, împrăștiindu-le în tot parcul. Mi-a trăsînit în cap gîndul că dacă numai cîteva pagini sau numai una singură se pierde,

NOVITII

sînt și eu pierdut. Cînd m-am dezmeliat, am avut în fața ochilor privestea unei vîntoari. O seamă de cetățeni alergau prin parc după colile mele de hîrtie. Mi s-au adus colile una cîte una. Șapte, opt, nouă... A zecea mi-a adus-o un bătrîn. Trebuie să fi avut vreo șaptezeci de ani. Avea fața uscată, mustața albă și pe cap o șapcă specific rusească, cu cozoroc negru. Uimit cu totul, am mulțumit în jur, în toate limbile în care știam cuvinte de mulțumire. Numai în rusește am uitat s-o fac. Mi-am dat seama pe drum și cînd am ajuns la radio, am mai zăbovit într-un birou, pentru a trece printre cele scrise și întîmplarea aceasta. Am trecut-o

Petre SOLOMON

Popas la Moscova

— Ochiule, spune ce vezi?
— Văd un oraș înșirat pe coline.
Soarele bate din case monezi —
Chimirele străzilor, iată, sînt pline.

Văd, pe un deal, o cetate de vis.
Un zid crenelat o-nconjoară.
Deasupra, tot cerul e scris

Cu turlă, clopotniți, cupole de odinioară.

Un turn îmi arată, pe-un negru cadran,
Timpul, cu brațe de aur.
Sub el e o piață, pe-al cărei tîpșan
Trece-al istoriei faur.

— Ochiule, vezi sau visezi?
— Omule, vino și vezi...

ZILICUM

Scumpirea traiului

Un grav pericol ce se poate evita și care trebuie ca să fie îndepărtat

Viata economică și indicele de scumpete -- Iluzia sporirii salariilor -- Inflația și criza economică -- Negustorii și specula -- Care ar fi remediul?

Scumpirea traiului este un pericol grav care se poate evita...

stare de lucruri se menține sau se agravează, adică dacă puterile publice nu modifică repede și profund actualul regim...

Prasnicul calic

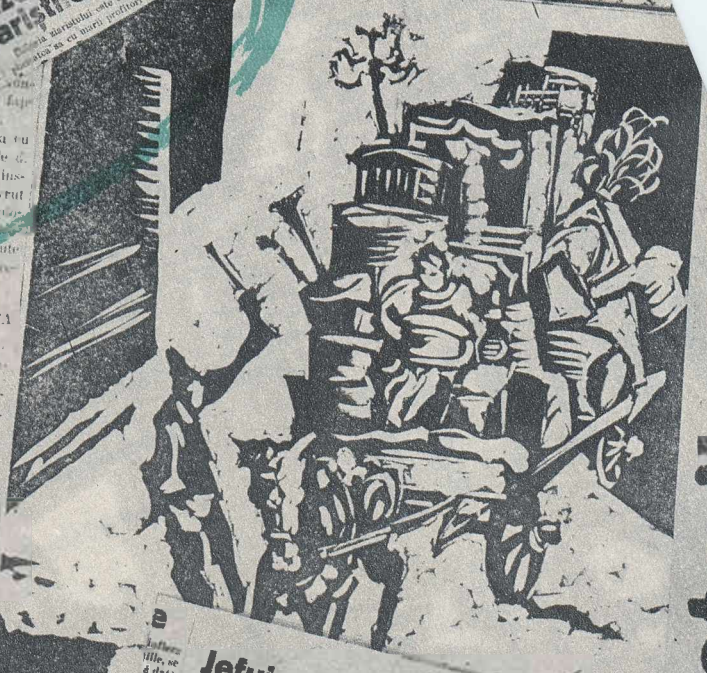
Cum se combate șomajul. -- Muncă nu asistență -- Măsuri care agravează șomajul. -- La cantina și 200 porții pentru 2000 oameni

Sinuciderea de la cimitirul Belu

Un pensionar se împușcă

Ultima soluție a crizei: arestarea ziariștilor

Revolta pentru pâine

Proletarii muncii și proletarii industriei

Jefuirea Primăriilor Capitalei

LEGEA HOTILOR

Studenții și mizeria

Se pare că, de câțiva ani încoace, o soartă plină de ingraturități care, acum câteva luni, un publicist l'a relevat, cu nefericita dăruire...

PARȘUL FLAMANZ

Rotogramă (titlu) a panice... Prin vâzduhul tulburat al Euro...

INA NEDREPT SOCIALE

În mizerie, în sărăcie, chipuri însetate, ochi ce se iradiază revolta...

In sapă de lemn

Fraude la Domenii

șomerii pentru vânzarea ziarelor

numele guvernului... orga a eminat... ne înțeles, alegerile vor...

Să votați legea suprimării libertății presei

REGELE LUCREAZA

de I. LUDO

Ilustrații de Eugen TARU

Deși cu două ventilatoare: unul în dreapta și celălalt în stînga biroului — totuși lui Stănică Popescu îi era cald. Cald de nu mai putea. Așteptarea aceasta îl înnebunea. De azi dimineață scrisese regelui Carol: „Majestate, Am Servit Pe Gloriosul Marele Vostru Unchi Carol I, Învîgătorul Oastei Lui Osman Pașa La Plevna, L-am Servit Pe Marele Vostru Tată Glorios, Regele Ferdinand I Cel Loial, Învîgătorul Nemților La Mărășești, Vreau Din Tot Sufletul Meu De Român Să Servesc Pe Majestatea Voastră Cu Toată Dragostea Mea, Pentru Aceasta Nu Solicit Majestății Voastre Decît O Audiență*.”

Scrisoarea această i-a scos peri albi lui Stănică Popescu. O viață întreagă a știut că dacă te adresezi regelui, scrii cu inițiale mari numai anumite cuvinte, cum ar fi „Majestate” sau „Tron”, sau „Dinastie”, sau alte substantive sfinte de felul acesta. Dar de trei zile, de cînd i-a adresat lui Carol II o cerere de audiență și n-a primit nici un răspuns, Stănică nu mai știa ce să creadă. Și cînd aseară l-a mai informat și un binevoitor de la palat că regele e foc de supărat pe el, Stănică Popescu și-a pierdut capul cu totul. Supărat — de ce? De ce? De ce să fie supărat regele pe un cetățean devotat și cinstit ca directorul „Globului”!

Și-a stors creierii Stănică Popescu... poate o fi aia, poate o fi aialaltă... degeaba... Proști!... Nu asta l-a putut sînpăra pe Majestatea Sa regele Carol II! O fi altceva!... Ce?... Și s-a oprit la scrisoare!... Să știi că regele s-a supărat că în scrisoare i-a pus și cuvinte cu inițiale mici!... Asta e!... Toate trebuiau să înceapă cu litere mari!... Toate! Și „sufletul meu”... și „dragostea mea”... și „audiență”... toate!... Mulțumit că i-a dat de fir, Stănică Popescu

Fragmente din „Regele Palaelbus” (volumul III al ciclului „Aravanul de aur”) sub tipar la E.S.P.I.A.

a așternut pe hîrtie o nouă cerere de audiență și l-a trimis cu ea la Palat, personal pe consilierul său intim, Mihail Ghiora, zis Segălică. Și acuma, nădușea așteptînd. Era chestie de onoare! El și Tronul!... Tronul și Dinastia!... Tot programul gazetei!... Tronul și Dinastia!... Fără asta, vorba aia...

Era să-și spună și vorba aia, dacă în clipa aceea n-ar fi intrat Segălică.

— Ei! sări Stănică din fotoliu. Ce-ai făcut?

— Nimic! zise Ghiora, trist.

Cu un leșin la inimă, Stănică abia mai putu bițbi:

— Ce-i aia nimic, Segălică? Spune!

— Nimic!... A rupt scrisoarea matală în bucăți-bucățele... Uite așa!

— Cine?

— Regele!

— Chiar regele?

— Chiar el! Cu mîinile lui!...

— De unde știi?

— Mi-a spus-o generalul Mateescu. Zicea că era așa de furios regele, că i-au ieșit ochii din orbite... uite așa!

— Dar cum așa? întrebă Stănică, mai mult mort decît viu. N-a spus nimic?

— Ba de spus a spus el ceva!

— Ce?

— Ei, ce!

Aici, Stănică redeveni Stănică. Cu un muget de minie, sări la Ghiora, îi puse mîna în piept și începu să-l scuture:

— Mă, spune, mă, că acuș uit cine ești!...

Ghiora îndepărtă încetîșor mîna lui Stănică:

— Păi, să-ți spun! Dacă îți atîta... îți spun! A zis o singură vorbă: peștele!

Din tot obrazul lui Stănică nu se mai vedea decît albul ochilor, cășcați de groază și desperare.

— Peștele! bolborosi directorul „Globului”. Majestatea sa regele Carol II să mă facă de pește!... Majestatea Sa regele Carol II!

— Da, da! îl asigură Ghiora căruia-i sîngera inima de mila patronului său. Majestatea Sa regele Carol II!...

Un urlet jalnic țîșni din gura lui Stănică: — De ce, mă? De ce? Zi-i tu: de ce? Ce i-am făcut!

După ce-și aprinse o țigară, Ghiora răspunse: — Ei, de ce!... Numai de mamă nu l-ai înjurat!

Lui Stănică îi veniră lacrimi în ochi de nedreptatea care i se face.

— Să-l înjur de mamă?... Eu să înjur de mamă pe Majestatea Sa regele Carol II!... Adică cum?... Asta ar însemna s-o înjur pe Majestatea Sa regina Maria... Se poate să zici tu una ca asta?

— Dar cine zice, coane Stănică?... Tocmai că Mateescu zicea că pe Majestatea Sa Regele Carol II numai de mamă nu l-ai înjurat. Dancolo, cine a susținut, în toți anii din urmă campania anticarlistă dusă de liberali, dacă nu dumneata?

Spre uimirea lui Ghiora, chipul lui Stănică, în loc să se întunece și mai mult, se lumină dintr-o dată.

— Ce-ai spus, mă, Segălică! strigă directorul „Globului”, vesel. De aia e supărat?... Păi, du-te ndată la Mateescu și spune-i că aia a fost politică, mă... Politică, mă!... Politică!... Mă auzi, mă, sau nu!... Politică!... Și în politică nu se mai supără nimeni!... Și să se supere tocmai o minte luminată ca Majestatea Sa regele Carol II?... Politică!... L-am înjurat pentru că așa cereau atunci interesele țării... Dar acuma, s-a isprăvit... Majestatea sa Regele Carol II e regele nostru... Stăpînul nostru!... Să îndrăznească cineva să se atîngă de el că-l tai!... Așa să-i spui lui Mateescu: că aia a fost politică, mă, nu ceva serios!... Politică!... Du-te, mă, la Mateescu și spune-i că pun gazeta la dispoziția Majestății Sale regelui Carol II!...

Ce-o vrea, aia să facă din ea... N-o să ies din cuvântul lui nici măcar c-o ictă... Hai, du-tel Dar Ghiora nici nu se mișca.

— Degeaba, coane Stănică! făcu el. I-am spus-o și asta lui Mateescu: „Domnule general, te rog comunică Majestății Sale regelui Carol II că domnul Stănică Popescu fi stă cu trup și suflet la dispoziție și că nu va ieși din cuvântul lui niciodată! Niciodată! Numai să-l primească!... Mateescu m-a ascultat, a intrat la rege și când a ieșit, ce crezi că mi-a spus?

— Hai, spune o dată! zise Stănică Popescu, care mai mult horcăia decât vorbea.

— Spune-i peștelui — așa a zis Majestatea Sa regele Carol II — spune-i peștelui că oricum, fiecă-l primesc, fie că nu-l primesc în audiență, tot n-o să-l las să iasă din cuvântul meu!...

De data aceasta, directorul „Globului” a înțeles. Fără putere, se tîrî pînă la birou și se lăți ca un aluat moale în scaunul lui de director. Acuma nu-i mai era cald, ci rece. Înghețaseră în el și singele, și inima, și creierii. Gheață!... De jur împrejur numai gheață!... Și mintea, mintea refuză să-i vină în r-ajutor. Regele Carol II trebuie îndulcit... dar cum... cînd nici nu-ți dă voie să te apropii de el!

— Mă, Segălică! zise directorul „Globului”, cu jumătate de gură. Ce-ar fi să-i tragem un articol de omagii la adresa Majestății Sale regelui pe chestia declarațiilor lui Dacu?

Vorbea, dar fără convingere, cu totul lipsit de speranțe.

Ghiora se strîmbă, plictisit:

— Lasă fleacurile astea, coane Stănică!

Pe Stănică îl apucă un nou acces de revoltă.

— Ei, cum, mă! strigă el bătînd cu pumnul în masă. Carevasăzică, eu zac aici, în timp ce mii de lichele să îndeasă la pomana regală? Toți derbedeii să poată ajunge la el și eu, eu, Stănică Popescu... eu, care sînt cineva în țara romînească, să fiu aruncat ca o otreapă?

Dar în sufletul lui simțea că urlă în deșet.

Tăcu deci, și rămase iar nemișcat, cu privirea goală și cu obraji căzuți, ca un om care nu vede înaintea lui decât streangul sau falimentul!... Falimentul!... Cuvîntul îi apăru în minte cu litere de foc și-l galvaniză! Stănică Popescu falit? Nu!... Stănică Popescu e firmă solidă! Stănică Popescu mai știe să lupte! A trecut el, Stănică Popescu, prin altele, mai grele!... Nu!... Încă n-a murit Stănică Popescu!... Stănică Popescu mai are idei!... Idei!...

— Segălică! strigă el voios. Am găsit... Ceva di granda!... O idee prima-nții!... Să i-o recomanzi lui Mateescu pe Nineta pentru Majestatea Sa regele Carol II!...

Lui Segălică începură să-i joace ochii în orbite:

— Pe Nineta!... Fina dumitale?

— Ea!... Gîndește-te, Segălică!... Șaptesprezece anișori, mă!... Trufanda!... Prospătura!... O bomboană!... Să știe Majestatea Sa regele Carol II ce-i în stare să facă Stănică Popescu pentru țară... Șaptesprezece anișori!... Să răscolești tot Bucureștiul și nu găsești două ca Nineta mea!...

Ghiora, căruia ideea îi dădea și lui mari speranțe, era acum dincolo de ușă, cînd Stănică alergă după el:

— Mă... și să știe Majestatea Sa că-i de la mîna mea... Auzi?... C-almînteri n-am făcut nici o brînză!

Supărat, Segălică îi răspunse:

— Ia nu mă mai muștrului atîta, coane, că doar nu-s copil!... Știu eu ce-i aia!... Chestie mare, coane! Ce!... Ne jucăm?...

Stănică nu mai spuse o vorbă. Avea toată încrederea:

... Discuția de dimineată, mai întîi cu Belciug, apoi cu Aureanu, îl conduse pe Carol să dezbata mai pe larg, cu Dacu, în după-amiaza aceleiași zile, problemele economice.

— Domnule Dacu, țara e străbătută de soaj și de criză. Poporul român o duce prost.

De ce? Știu mai de mult, de la profesorul Arghir, că poporul român o duce prost, pentru că nu știe să fie econom. Ceea ce este foarte rău, pentru că tot de la profesorul Arghir am învățat că economia este baza economiei — sau, dacă vrei, viceversa: economia este baza economiei... Și așa este! Numai cine știe să facă economii își poate rezolva problemele economice. Poporul român nu știe să-și rezolve problemele economice. Va trebui să-l învăț eu. Cum? Deocamdată, prin exemplul meu personal... Așa că, domnule Dacu, țiu să te înformez că vreau să încep prin a face economii în bugetul casei regale. Și asta... imediat!

Dacu tăcea și asculta.

— După calculele mele sumare, domnule Dacu, pot realiza o economie de cel puțin douăzeci și patru de milioane pe an. Este o sumă, nu?

Dacu deschise gura.

— Douăzeci și patru de milioane, desigur, este o sumă! Dar de unde, economia aceasta?

— Din personal, domnule Dacu! Curtei regale are un personal prea numeros. Vreau să-l reduc. Uită-te și dumneata! Membrii casei mele civile și militare... nu vorbesc de valeți, de cameriste, de șoferi, de pădurari și așa mai departe... ci numai de înalții demnitari ai cuiții!... se ridică la șaptesprezece. Este enorm! Șaptesprezece! Ce-mi trebuie mie atîția?... De pildă, ce-mi trebuie mie un ministru, sau un mare șambelan al casei regale! Este absurd.

Dacu dădu sceptic din cap:

— Nu-i chiar așa, Sire! Un ministru al palatului reprezintă... mă rog...

Carol, care nu voia să risipească timpul țării în pertractări sterpe cu primul ministru, nici nu-i mai îngădui să termine.

— Bine, am înțeles! zise el. Îl păstrez. Un

ministru, înțelegi! E necesar! Dar un consilier regal! Ce-mi trebuie un consilier regal?

— Nu uitați, Sire, obiectă Dacu, că un consilier regal nu este simplu consilier regal, ci mai este și mare maestru al curții și administrator al domeniilor regale. Funcție grea, răspundere mare!... Cine să se ocupe de toate treburile acestea?

— Bun! căzu regele de acord. Las' să rămînă. În definitiv, își scoate leaful! Dar ce-mi trebuie un mare maestru de ceremonii?

— Majestatea Voastră doar n-o fi vrînd ca funcțiile marelui maestru de ceremonii să fie împlinite de ministrul palatului, sau de consilierul regal. Sînt funcții și funcții. Una nu poate fi confundată cu cealaltă.

— Admit! Dar un mare maestru de vîntoare?

— Este același lucru, Sire! Un mare maestru de vîntoare își are sarcinile lui perfect definite. Vîntoarea face bine Majestății Voastre!

— Nici vorbă! Ai dreptate!... Dar spune dumneata ce rost are să mențin un mareșal al curții regale?

— ... care e și ministru plenipotențiar, Sire! îi atrase Dacu atenția.

— Ei și? N-am un ministru al palatului? Ce-mi mai trebuie un ministru plenipotențiar?

— Sire, mă mir! Este o constituție a curții! Este o tradiție de secole. Nici unul din marii strămoși ai Majestății Voastre n-a găsit că dacă există un ministru al casei regale ar trebui suprîmat, ministrul plenipotențiar. Sub Ludovic al XIV-lea...

— Bun, bun! Fie!... Dar ai să admiți că funcția de secretar al palatului e, într-adevăr, de prisos!

— N-admit de loc! replică energic primul ministru. Secretarul palatului e și prefectul palatului. A admite un palat fără prefect, ar însemna să admit un palat fără ordine. Nu se poate!

— Just! zise regele cu resemnare. Va trebui să-l păstrez... Și acuma, adjutanți! Am trei. Nu e prea mult?

— Dimpotrivă! Găsesc că e prea puțin. Trebuie patru! O cere prestigiul coroanei. Țara poate suporta un aghiotant în plus pentru regele ei. N-ar fi un sacrificiu prea mare.

— Atunci ce fac ofițerii de ordonanță, domnule Dacu? Am patru!

— Vor fi cinci, Sire! Cinci! Este ridicol ca Majestatea Voastră să aibă patru adjutanți și tot patru ofițeri de ordonanță. Sînt necesari cinci!... Cel puțin cinci!

Regele vedea că Dacu are dreptate. Cinci ofițeri de ordonanță sînt indispensabili. Prin urmare, economia trebuie făcută alturea. Carol mai parcursese o dată tabloul membrilor casei lui civile și militare și constată că un singur post mai rămînea în discuție: cel de bibliotecar. Extraordinar! Tocmai pe bibliotecar îl uitase, cînd trebuia să înceapă cu el. Auzi! Un bibliotecar! Cînd țara moare de foame, el să-și țină un bibliotecar!... E revoltător! Nu-i vreme azi de bibliotecari!... Afară cu bibliotecarul!... Desigur că Dacu o să aibă ceva de zis și cu bibliotecarul. Dar să și-o scoată Dacu din cap. Poate să dea domnul Dacu toate argumentele din lume ca să-și păstreze bibliotecarul, va fi în zadar. Aici nu cedează.

— Domnule Dacu! făcu el, hotărît să se certe cu primul său ministru. Am găsit!... Bibliotecarul! Îi concediez pe bibliotecar. Mă pot lipsi de el. Ce părere ai?

Și se pregăti de luptă. Dar, spre marea sa satisfacție, Dacu se supuse imediat.

— Excelent, Sire! Este o măsură care va face o foarte bună impresie asupra țării. O s-o adopt și eu pentru bibliotecile publice. Bibliotecarii sînt un lux prea mare pentru criza de azi.

Dacu vorbea cu atîta entuziasm, încît regele avu impresia că-n acea clipă îl iubește.

— Mă bucur! zise el. Și acuma, să trecem la lista civilă.

— Da! zise primul ministru și desprînse din dosarul pe care-l scoase din mapă, o hîrtie. Pînă la 8 iunie, lista civilă a casei M.S. regelui Mihai și a regentei s-a ridicat la cifra de douăzeci și două de milioane lei pe an. Din 8 iunie această listă civilă a căzut și a fost înlocuită cu una nouă!...

— Cît! făcu, nerăbdător, regele care nu putea suporta introduceri prea lungi.

— Ne-am gîndit la treizeci de milioane!...

De indignare, Carol se întoarse scurt în călcîie, cu spatele la Dacu.

— Nu! strigă el către fereastră. Vreau cincizeci de milioane.

Se pare că supărarea lui Carol era pentru Dacu un incident prevăzut, deoarece îi răspunse regelui calm, dar fără nici un fel de ezitare:

— Așa am și hotărît, Sire, în consiliul de miniștri: patruzeci de milioane!

Cifra îl împacă pe rege cu soarta. De fapt, nici nu s-a gîndit că ar putea obține mai mult de patruzeci de milioane. Asta l-a și făcut să ceară cincizeci. Înseninat, se întoarse cu fața spre Dacu.

— Să nu ne mai tocim, domnule Dacu! Dacă zici dumneata patruzeci, fie patruzeci. Dar fără nici o sarcină!

— Evident, Sire! E lege! Majestatea Sa regele nu plătește impozite.

— Nu asta mă interesează, domnule Dacu! Atâta lucru mai știu și eu... că regele nu plătește impozite. Dar nu vreau să mi se dea pe cap, în lista asta civilă, pe nimeni... Pe nimeni... Am destule nevoi și așa!

Dacu desprins din dosar încă o hîrtie.

— Nici nu încapă discuție, Sire! Știu că Majestatea Voastră are greutăți. Așa că va avea țara grijă de fiul Majestății Voastre ca și de soție...

— ... și de mama! îl completă, repezit, Carol.

— Și de mama, Sire! îl liniște primul ministru care desprins din dosar încă o hîrtie. Este o datorie a țării de a o onora pe Regina Maria, care, prin munca ei fără preget la toate operele mari și generoase, este legată pentru totdeauna de suferințele acestui popor. Guvernul, luînd în considerație acest lucru, a hotărît să-i acorde o listă civilă de douăzeci de milioane lei anual.

Numai de rușinea lui Dacu, regele se reținu să nu tragă o înjurătură zdravănă la adresa iubitei lui mame: el, regele țării, numai patruzeci de milioane și mama lui, această femeie... în sfîrșit, această femeie imposibilă... douăzeci de milioane...

— Douăzeci de milioane, strigă, totuși, Carol, care nu-și putea masca indignarea. Ce-i trebuie mamei alifia bani?

— Pentru obligamente de reprezentare! răspunse Dacu, solemn.

Carol rîse de necaz:

— Asta ce-o mai fi? „Obligamente de reprezentare“!

— Regina Maria, Sire, are de executat dis-

— Și pentru mama copilului meu ce-ați hotărît? îl întrebă el pe primul ministru.

Dacu desprins o nouă hîrtie din dosar:

— Pentru a-i răsplăti marele devotament cu care l-a crescut și îngrijit pe Voievodul Mihai și pentru a-i înlesni să-și continue operele de binefacere, țara a hotărît să acorde Majestății Sale Elena, șapte milioane pe an.

— Și fiului meu...?

— Tot șapte milioane!

Și adunîndu-și hîrțile în mapă:

— Nu mă îndoiesc că propunerea noastră va fi primită cu însuflețire, pentru că sînt convins că aceste sume corespund cu sentimentul unanim al țării...

Între timp, „ideea“ se și copsese în mintea lui Carol, care deveni din nou agresiv:

— Ba eu nu sînt așa de convins! Decizia guvernului de a fixa el listele civile mă jignește. Rolul acesta mi-ar reveni mie pe drept, ca șef al casei regale. Guvernul, însă, privește lucrurile alt fel. Nu-mi rămîne, deci, decît să trag concluzia că guvernul n-are încredere în simțul meu de echitate. Consider aceasta ca o insultă... O gravă insultă, domnule Dacu!

— Și ce-ar dori Majestatea Voastră! întrebă primul ministru, uluit de interpretarea neașteptată pe care o dădea Carol hotărîrilor guvernului.

— Să-mi se încredințeze mie sumele acestea și să le împart eu, după cum îmi dictează conștiința mea și interesele țării.

★

În așteptarea lui Carol, care mai avea în audiență pe Dacu, corespondenții presei străine stăteau de vorbă cu prințul Nicolae. Fostul regent, bine dispus, n-avea astîmpăr. Mereu se ridică, trecea din fotoliu în fotoliu, își strivea în scrumieră țigară după țigară și făcea confidențe:

— Am de gînd să întreprind un voiaj în Anglia. N-am mai ieșit din țară de doi ani și jumătate și mă simt obosit.

— Ați muncit mult ca regent? întrebă unul din corespondenți.

— Ei așa! Sînt obosit de plictiseală. Regenta a funcționat prost. Cum nu se poate mai prost.

Și înveselit de uimirea cu care gazetarii îl ascultau, își întări declarația:

— Cred că în viața mea n-am fumat atîtea țigări ca în timpul regenței.

— De ce ați acceptat?

— Am fost silit! Sînt membru al casei regale și am obligații. Trăiam fericit o viață de ofițer pe bordul unui vas de război englez, cînd am fost chemat, pe neașteptate, acasă. M-au despărțit de prietenii mei englezi și m-au silit să ocup o funcție înaltă aici, în țara aceasta, unde nu am prieteni, nu am pe nimeni. Sînt singur. Și mi-a fost greu. M-am simțit izolat. Ce mă privesc pe mine toate astea!

Și rîse discret!

— Aici sînt un englez în orient. Cînd o să mă văd iar în Anglia, o să mă simt ca nou-născut.

Nu mai continuă, pentru că apărui Carol, care, vioi și amical, se adresă corespondenților:

— La dispoziția dumneavoastră, domnilor! Jurnalistii profitară cu lăcomie de invitație:

— Am vrut să știm, întrebă unul dintre ei, dacă Majestatea Voastră va lua parte activă la guvernare, sau dacă este pentru o guvernare strict parlamentară.

Regele medită un moment, apoi răspunse: — Personal, sînt convins că un suveran trebuie să rămînă în limitele constituției. Din parte-mi, voi face toate eforturile pentru o colaborare sinceră cu guvernul și cu parlamentul. Datoria unui rege este să se înțeleagă cu oamenii politici din țara lui, pentru a face față dificultăților și, în primul rînd, pentru a înlătura birocratismul. Personal sînt împotriva birocratismului... și pentru muncă. De cînd m-am înapoiat... și nu-i nici o săptămînă... lucrez regulat cîte optsprezece ore pe zi la această masă.

Regele se opri, pentru a-și arăta masa încărcată cu dosare, și reluă:

— Cîte optsprezece ore pe zi!... Sînt un om energic și muncitor!... Nu-mi pierd nici o dată răbdarea și curajul!... Caut mijloacele cele mai bune pentru întrebuintarea cît mai folositoare a banului public și a forțelor noastre de lucru. Este metoda oamenilor de afaceri americani și intenția mea este să conduc România după principiile unui om de afaceri american...

— Dar presa? întrebă un corespondent. Este adevărat că libertatea presei va fi redusă?

— Cum? făcu regele, scandalizat. Eu să reduc libertatea presei? Eu care am suferit de pe urma cenzurii și a stării de asediu? Nici odată! Nu voi admite nici o cenzură și nici o confiscare. Toată lumea poate să scrie ce vrea. Toată lumea e liberă să manifesteze pentru sau împotriva cui place. Armata nu va fi scoasă în stradă. Nici jandarmii. Chiar dacă s-ar manifesta la palat. Da! Să vie și la palat. Să poftescă și în curtea palatului. Dar cu o condiție: nimeni să nu provoace scandal. Nici măcar un geam să nu spargă... Dacă...

Trebuie să întrerupă, pentru că secretarul lui particular, Puiu, intră fără să bată în ușă și cu un aer foarte aferat se apropie de Carol și-i șopti la ureche:

— Un moment, Sire!

Carol, care știa că Puiu nu-l deranjează decît numai din înalte rațiuni de stat, se ridică, îl luă de braț și se retrase cu el într-un colț:

— Ce s-a întîmplat?

— Ceva colosal, Sire!... O fetiță... un bibelou, șaptesprezece ani... Îi zice Nineta!... Liceancă, Sire!... Divină... Blondă... cu...

Lui Carol începură să-i clătănească măselele.

— De unde ai luat-o?

— Mi-a predat-o Mateescu...

— Dar el de unde o are?

— Să nu vă supărați, Sire! zise Puiu șovăitor. E fina lui Stănică Popescu!

Dar regele nici n-avea de gînd să se supere: — Fina lui Stănică Popescu? Cu atît mai bine! De ce să mă supăr! Una e Stănică și alta e fina... Să mă aștepte fina... Viu imediat!

În timp ce Puiu zbură pe ușă, regele se apropie de corespondenți, și-și ceru scuze:

— Mă veți ierta, domnilor! Mai înainte de toate sînt rege și am datorii urgente față de țară... În altă zi, oricînd, cu plăcere.

Și o luă cu pași iuți după secretarul său.

pozițiuni costisitoare din testamentul regelui Ferdinand.

— Costisitoare, înțeleg, dar atît de costisitoare, asta mi-e mai greu să înțeleg!... Dacă ar fi vorba de o sumă de douăzeci de milioane, o dată pentru totdeauna, da!... Ar mai merge! Dar să i se asigure pe tot restul vieții cîte douăzeci de milioane pe an! Și dacă mama mai trăiește douăzeci-treizeci de ani, înseamnă că timp de douăzeci-treizeci de ani, adică pînă la adînci bătrînețe, să-i tot dai cîte douăzeci de milioane lei anual, pentru... cum îi zici?... da!... pentru obligamente de reprezentare, în legătură cu testamentul tatălui meu. E de-a dreptul ridicol, domnule Dacu! Pur și simplu ridicol!

Opoziția lui Carol îl amări pe Dacu:

— Sire! Mai puțin nu-i putem da. Țara ar fi revoltată dacă ar afla că am lăsat-o pe regina Maria pe drumuri!

Carol, în mintea căruia începu să și încolțească o idee ispititoare, nici nu mai asculta răspunsul lui Dacu.

Județ PETRE
Desenator

Muncitor (ulei)

Mircea BADEA
Cercetător științific, Institutul Cantacuzino

Iarna (ulei)

ARTA AMATORILOR

În fața lucrărilor expuse în cadrul concursului de artiști plastici amatori, sîntem ispîtiți să facem generalizări, pentru a ne bucura de semnificațiile sociale ale fenomenului. Într-adevăr, cine zgîndăre puțin textul etichetelor, află dedesubt fapte a căror sumă e egală cu viața noastră nouă. Află strădaniile depuse de strungari și medici, profesori și gospodine, oameni de știință și militari care-și petrec viața între uneltele lor și paletă. Află un mod de viață: aspirația oamenilor muncii către satisfacții spirituale, posibilitatea materială de a le realiza, mentalitatea oamenilor care practică, în chip de recreație, arta.

Dar generalizînd astfel, am putea reduce adevăratele proporții ale faptului. Căci n-ar fi motiv de entuziasm dacă lucrările expuse n-ar avea însușiri artistice remarcabile.

Cu toată reducerea de exigență la care are dreptul opera unor artiști amatori, criteriile de apreciere rămîn, în esență, aceleași ca pentru orice operă, adică ele se referă la conținut și măiestrie. În ce privește conținutul, el se afirmă aici nu prin tematică (aproape exclusiv compusă din peisaje, ca fiind mai accesibile studiului unui neprofesionist), ci prin mesajul imaginii: optimism, echilibru, sensibilitate, cultură artistică. În ce privește măiestria, cei mai mulți dintre expozanți ating o maturitate nebănuită.

Pictorii amatori manifestă două tendințe: unii, către satisfacția de a reproduce modelul viu care i-a impresionat. E marea categorie a diletanților care își desfășoară familiile și prietenii cu îndeletnicirea lor. Alții, către îndrăzneala de a exprima nuanța personală, înfîimă, gîndită, a modului în care i-a impresionat natura. Aceștia sînt zbuciumații de pe hotarul artei, pe care unii sîrșesc prin a-l trece, lăsînd baltă toate certitudinile „profesiunii de bază” de dragul aventurii creatoare. Concursul a relevat cîțiva asemenea pasionați a căror evoluție n-o prevăd, poate, nici ei înșiși.

Iată-l pe Mircea Badea, cercetător științific; privește intens aspectele asupra cărora își îndreaptă atenția, poate din obișnuința de a observa pe lama microscopului, viața perfect organizată a unei fărîme de materie. Astfel izbutește să detașeze din realitate aspecte neprevăzute, sezisînd farmecul unui anumit unghi de vedere: case văzute printr-o rețea de crengi uscate („Iarna”), pomi care domină un colț piezîș de

acoperiș („Peisaj”), imaginea abruptă a cartierului Tei privit în plin obraz („Cartierul Tei”). Pe alocuri, pictorul — căci sîntem incontestabil în fața unui pictor autentic — alunecă într-un diletanțism facil, ce se trădează în vădite „împrumuturi” făcute nu din afinitate artistică, ci din snobism: în „Cîrciumărese”, de pildă, o natură moartă care îmbină fără sens nici măcar plastic o umbrelă cu un vas de flori, el construiește desenul ca Pallady și colorează ca Ciucurencu dintr-o perioadă mai veche. În „Vasul cu flori”, pedant armonizat în tonuri de galben, umbra e compactă ca o materie, făcînd o pată de culoare „teribilistă”.

Solomon Calmanovici, vopsitor la „Pavozarea Capitalei”, cu o paletă suculentă și aprinsă, încearcă mai multe maniere, dintre care cea mai cinstită, cea mai adecvată viziunii lui, pare să fie cea din micul „Peisaj” cu case albe. Primejdia de a se lăsa amețit de propria violență a culorii și a-i sacrifica totul se manifestă, de pildă, în uniformizarea materiei care se vede în „Case la marginea lacului”, unde lacul e la fel de opac, de viscos ca cerul și ca zidurile caselor.

Consecvent în stilul său grav, C. Parhon (profesor, medic veterinar) pare a nu-și compune paleta decît după ce a filtrat prin sine atmosfera peisajului. Vastele planuri orizontale, cît și coloritul bazat pe tonuri intermediare, recomandă un poet meditativ.

Un poet liric, puțin romanțios, este și revizorul contabil Petruș Ionescu care, în conturul evaziv și culoarea pastelată din lucrările sale, pare să-și ia revanșa pentru precizia uscată a cifrelor cu care meseria sa îl constrînge să conviețuiască.

O surpriză constituie „Stradă (toamna)” de medicul Corneliu Petrescu, originală și veselă imagine plină de dinamism și de vervă.

Atmosfera de mister, cu aluzii la viața miraculoasă și neștiută a zidurilor, din tablourile contabilului Nicolae Ștefănescu („Vila părăsită”), trădează o sensibilitate matură, înclinată spre patetism.

Sfidînd indulgența cuvenită artei de amatori, lucrările acestea inspiră un gînd îndrăzneț: oare nu va reedita vreunul din autorii „Jor gestul lui Gauguin” — sub auspiciile generoase ale societății noastre actuale?

Anca ARGHIR

Nicolae ȘTEFĂNESCU
Contabil, Ministerul Agriculturii

Vila părăsită (ulei)

Ioan TOLAS
Plutonier la Forțele Armate ale R.P.R.

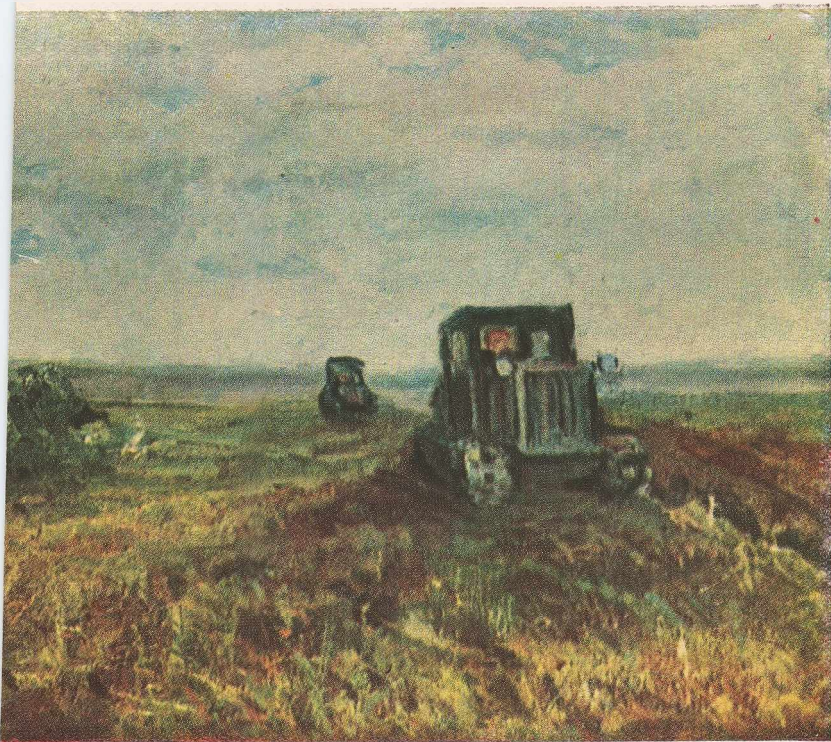
Constantin PARHON
Profesor, medic veterinar

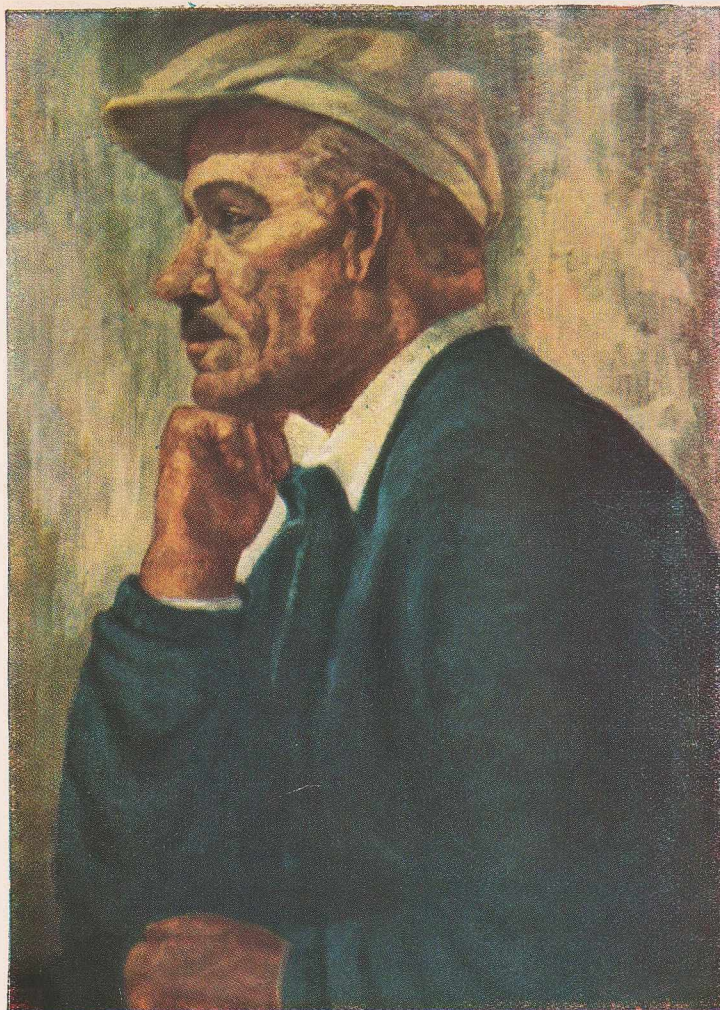
Igor VINCIUC
Strungar

Iarna (ulei)

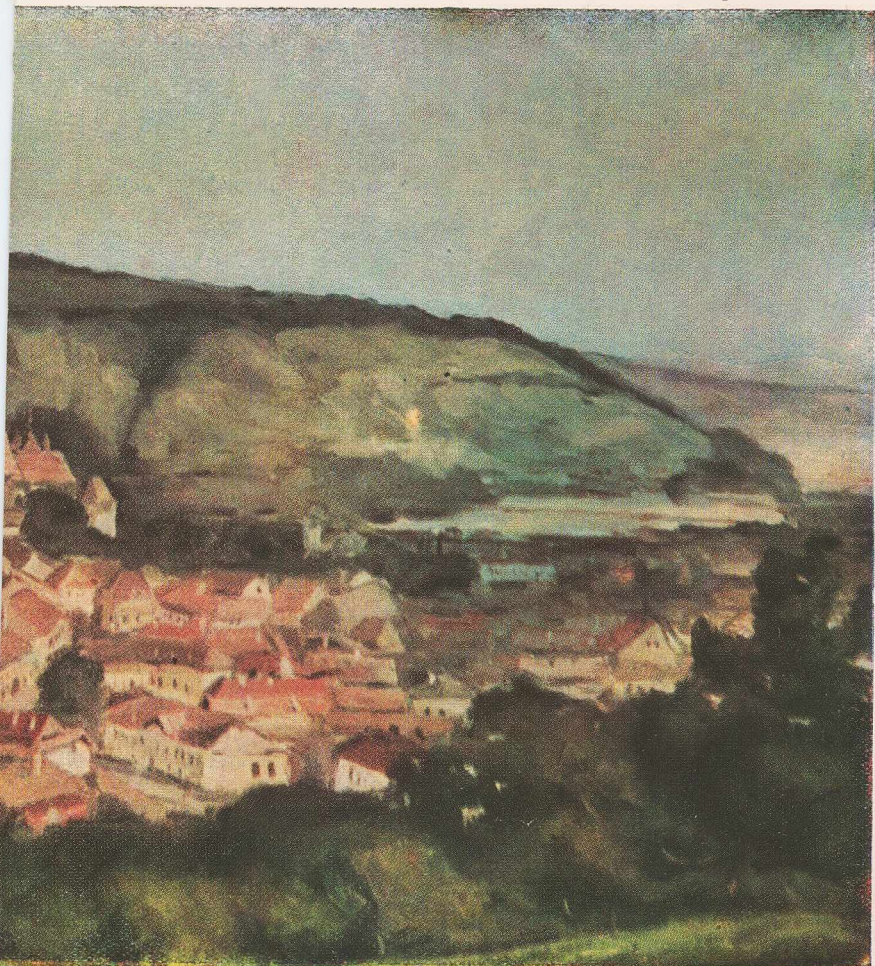
Destelenire (ulei)

Muncitorul (ulei)

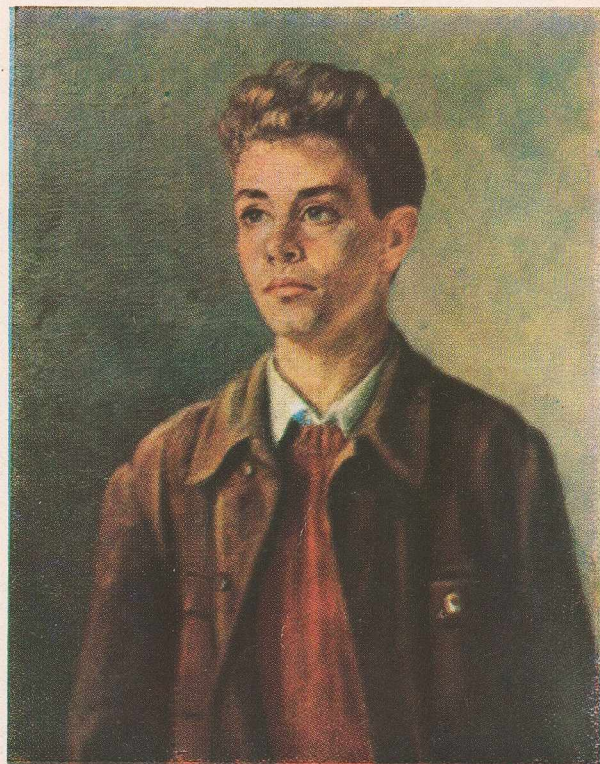
Francisc RAPHANIDIS
Funcționar

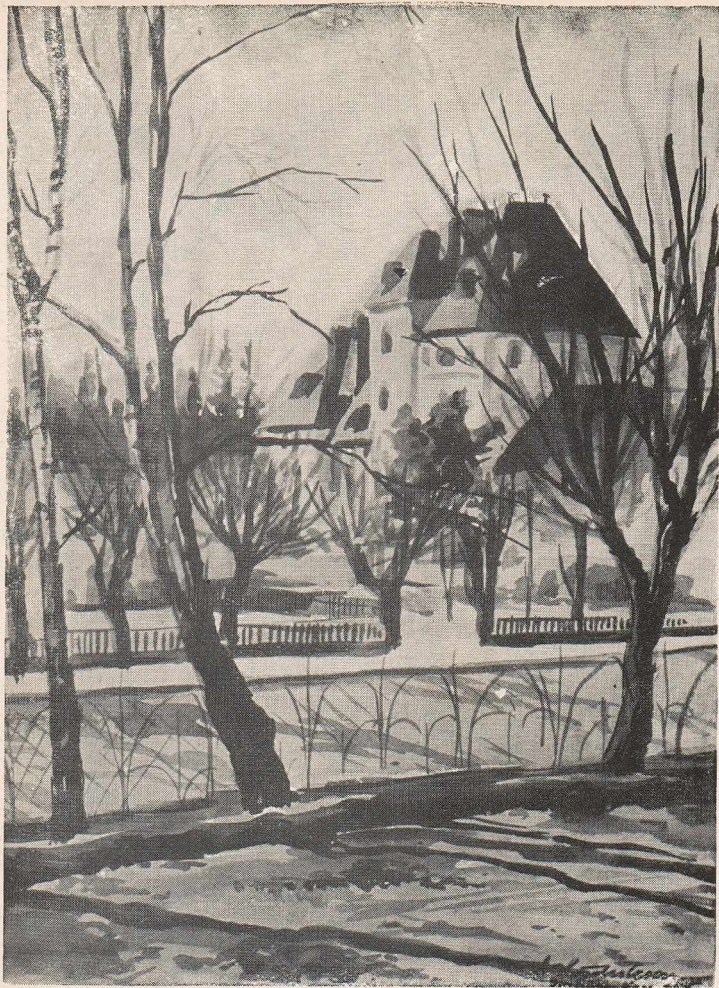
Sighișoara (ulei)

Gheorghe KARLENGHI
Desenator

Utemistul (ulei)

Aurel Rădulescu
Tehnician, I.C.A.B

Dimineața de toamnă
(Sinaia) (acuarelă)

Corneliu PETRESCU
Medic Inst. de Endocrinologie

Stradă (toamna) (ulei)

Diomid Tretiachenko AREFFA
Ing., Pavoazarea Capitalei
„Dochița brodează” (Sculpt.
lemn)

Nicolae ȘTEFĂNESCU
Contabil, Ministerul Agriculturii

Peisaj din cartierul meu
(Linogravură)

DIN „DIALECTICA POEZIEI”

Poemul pe care-l publicăm face parte dintr-o lucrare amplă a scriitorului Marcel Bresașu, în care sînt puse problemele raporturilor între artist și viață, între realitate și visare, între actualitate și temele eterne ale artei.

Volumul, care este gata pentru tipar, va avea titlul „Dialectica poeziei”, purtînd ca subtitlu „Cîntece despre cîntec”.

ALTE AȘA-ZISE JOCURI DE CUVINTE

Hell
A brodi și a broda,
a-nflori și-a inflora
(și de-l chip, a-nflora)
a lasa și-a lasodi,
a vedea și a vădi:
asta-l meseria mea,

măi capil!

Fără să mai amintesc
că mi-e datul pămîntesc
de-a găsi și-agonisi!

tot ganind prin agonii
nouă vlei și-o Vlaiță Nouă
nu doar mie, ci și nouă,
nu doar nouă, ci o mie
tuturor — și ASTFEL mie!

Hell
Traqi să mori și lumea

rîde
că și-e vlesul viermănos,
că pe-alocuri mai miroș
gîdilicului tău a gîde

și umorul tău a humă!
Lumea crede că-l a glumă...

Hell
Că ne costă zece vleiși
pe țagălnicii poezi
aste „jocuri de cuvinte”
„cail verzi de pe păreți”
„răvazele de plăcinte”
— cul îl pasă, Doamne sfîntă! —
(Altă definiție-aveți
privitor la fantezie!
Dacă da, să-mi scriți și mie,
măi băteții!)

Hell
Cail verzi îi prinzi cu capul
de păreții hrăpăreți
pînă-aveți!...
să le „prinzi” trapul!
(Dăfani păreți, stîteți
mai masivi decît păreți!)
...și-n plăcinta răvășită
vai,
la răvase cite numeril
plînd dai
de-un răspuns cum îi visai!
(Nu vă pasă. Dați din umeri!)

Hell
Nici cu joaca de c vînte
nu e lucru-atît de lasnel
Parcă-s mingi de plumb flerbînte:
cînd cu ferecate glorne
te le scaperi și le jocl
I cărul rotit—prin besne
drumul să și-l desghiocl
Înaintel înalinte —
ard aprînsele cuvinte,
ard în palme, ard în mînte,
ard în suflet și-n bojocli!
(Nu vă pasă!
Lasă, lasă!)

Hell
Lăsă c-o să vină-o zi...
Eu voi fi de mult cenușă
și cenușa-mi jucăușă
— poate-mi seamănă, mai știți! —
va fi colbult în drum
peste chiar acest volum...
Am să rid atunci așa
de-am să-nveslesc și corbil,
cînd voi sta și-oi asista
la cel din urmă joc al vorbil,
la cea din urmă tumbă-o ei:
în ziua cînd voi fi-nșfîrșit
mai mult citat decît cîtit,
hell, hell

Vitenka se plictisește.
A desenat adineauri un
iepurăș cu urechile pleoș-
tite și un morcov roșu ca
focul, iar acum nu știe ce
să mai facă.

Desenase fără nici un
chef, fiindcă știa prea
bine că nimeni dintre cei
de-ai casei n-o să dea
vreo atenție operei lui.
De aceea iepurașul cel
căpăținos seamănă cu
Alfa, cățelușa vecinilor,
iar morcovul pare mai curînd un paloș înșin-
gerat, cu mîner verde lucrat în filigran.

Și cînd te gîndești că n-a trecut decît un an
de cînd Vitenka mai era și „pușorul”, și „sufle-
țelul”, și „cocoșelul”. Pentru toți cei din casă
el era viața, era aerul pe care-l respirau. Părea
că în jurul lui se învîrtește întreaga lume.

Uneori Vitenka nici nu apuca să se trezească
bine și toată familia: mama, tata, bunica și
tanti Marișa începeau să se agite pe lîngă pătuț.

Somnoros, Vitenka își mai ținea ochii în-
chiși, cînd se porneau cu toții, care mai de care,
să-l îmbie cu șopte dulci, pe diferite tonuri:

— Deschide ochișorii, pu'ule! Deschide-i!
îngîna cu glas melodios mama.

— Hai, dăruiește-ne, fericirea, zori luminoase,
— șoptea din ușă bunica, atît de stîns, încît
de-abia o auzeai.

— Vin' la tăticu', cocoloșule! Hai de-a dura
la tăticu — îl implora tata, întinzînd spre
pătuț mîinile sale lungi.

Grijulie, tanti Marișa îl îmbrăca pe Vitenka
cu o flanelă groasă încălzită pe calorifer, mama
îi pregătea șosetele moi de lînă, iar tata își
aștepta rîndul, țînînd în mînă pantofiorii al-
baștri, noi-nouți.

Ca o minge trecea Vitenka din brațe-n brațe.

Ba era pe genunchii mamei, ba călare pe
umerii tatei. Nici nu simțea cum trece, parcă
în zbor, ziua plină de ferice, și Moș Ene îi
lipsea ușurel pleoapele, pînă a doua zi de dimi-
ncață.

Ei, dar acum s-au dus zilele de aur...

Imediat după ce mama a „cumpărat de la
magazin” pe bîzîlta aia de Alionka, Vitenka
a devenit dintr-o dată „scail”, și „coadă”, și
„muscă plictisitoare”. E drept că și acum i se
spune tot „Vitenka”, dar numele ăsta și-a

Vitenka

de Ivan GORELOV

Ilustrație de Adriana MIHĂILESCU

pierdut parcă duioșia de altădată; acum este
rostit pur și simplu din obișnuință, fără acele
intonatii nespuse de calde care odinioară îi
mîngîiau auzul.

Vitenka oftează trist, ia de pe masă iepurașul
cu paloșul și întredeschide înceteșor ușa.

Tata șade în fotoliu la masa de scris, îmbră-
cat într-o pijama vărgată, și taie cu o foarfecă
uriasă vechea sa pălărie de fetru plușat.

Ce n-ar da Vitenka să se poată cățăra din
nou pe umerii ăștia și să se plimbe călare prin toa-
te odăile, să ajungă cu mînuțele sus-sus, pînă la
barometrul și pendula spinzurate pe perete.

Dar acum nu se mai poate. Tata a devenit
atît de supărăcios și este mereu atît de ocu-
pat!

— Tată, tăticule... da' de ce tai pălăria? —
întreabă Vitenka.

Tata întoarce nemulțumit capul, dar se
silește să zîmbească.

— Aha, tu erai, ștregarule? Iar ai venit să
mă bați la cap? O tai fiindcă așa trebuie. Croi-
iesc papucei pentru Alionușka noastră. Acuș-
acuș o să înceapă și ea să țopăie prin casă. Prima
pereche de încălțăminte a Alionușkăi va
fi confecționată chiar de mine. O să-i fac niște
papuci moi ca puful... Nici la magazine n-ai
să găsești așa ceva.

— Tăticule, tăticule... da' de ce iepurașul
meu seamănă cu Alfa? — întreabă Vitenka,
foindu-se pe lîngă fotoliul lui tăticu.

— De unde vrei să știi eu? Pesemne că nu
știi să desenezi. Încearcă și fă altul.

— Arată-mi tu cum să-l fac...

— Cum așa? Doar nu mai ești mic să nu știi.

Hai, du-te acuma! — spune sever tata, îm-
pingîndu-l cu cotul spre ușă.

Băiatul se dă sfios înapoi, își mototoleşte de-

senul și se îndreaptă
spre bucătărie, tîrșindu-
și pașii.

Curățică și radioasă,
cu un șorț alb cu dan-
tele, mama stă la mașina
de gătit și mestecă de zor
grîșul cu lapte. Nici nu
l-ar fi observat pe Viten-
ka, dacă nu-l călca pe
picior.

— Au! — țipă Vitenka.
— Vai, tu erai, cava-
lerule? Ce vrei?

— Mămico, da' de ce...ăă... da' de ce...
— Iar ai început cu „de ce?”-urile tale! — i-o
reteză scurt mama. Ia te uită numai ce lung ai
crescut, peste doi ani te duci la școală și tot
nu mai isprăvești cu „de ce?”-urile astea!...

— Am vrut să te întreb de ce se spune că
tanti Marișa este motorizată — reia Vitenka,
puțin jignit.

— Cine spune așa?
— Băieții.

— Băieții tăi sînt niște proști.
— Vovka zice că fiin'că tanti Marișa poartă
pantofi cu talpă groasă din cauciuc de automo-
bil.

— Bine, hai, marș la Vovka ai tău! Ocupă-te
și tu de ceva.

Vitenka se posomorăște, se poticnește de
pragul ușii și se duce în dormitor.

Alionka doarme. Ferestrele sînt închise. Prin-
tr-o crăpătură îngustă a storului tras, se stre-
coară o rază veselă de soare. Tanti Marișa umblă
în vîrfurile picioarelor, îndreptînd mereu cu-
vertura înflorată a pătuțului.

— Sssss! — sîștie ea ca o giscă, dînd cu ochii
de Vitenka. Ce cauți aici?

— Nu te teme — nu mă ating de Alionka
voastră! — o liniștește Vitenka în șoptă.

Tanti Marișa își dă mîinile în lături și, ca
un strigoi, se îndreaptă spre Vitenka cu in-
tenția să-l dea afară din dormitor.

Dar Vitenka se ferește din calea ei. Deoda-
tă vede o vază frumoasă de flori. O ia în mî-
nă, o duce la ochi și se uită prin vază la șuvoiul
auriu de soare care se strcoară prin storul
verde. Suprafețele șlefuite ale cristalului re-
fectă scîlpiri de argint; pe pereți aleargă încoa'
și-ncolo iepurași multicolori.

— Pune-o imediat la loc! E de cristal!

intră în panică tanti Marișa. Pricepi? E de cristal, cap de nucă ce ești!

Timp de un minut Vitenka rămâne pe gânduri în coridorul slab luminat, cugetând la singurătatea sa plină de amarăciune, apoi pleacă pe afară.

Se înserează. Uriașul soare de bronz este gata-gata să atingă acoperișul casei cu șapte etaje de peste drum.

— Vitka, hai să jucăm rișca! strigă negriciosul Volodka, ieșind în fugă de după colț.

— Păi, eu n-am nici o copeică.

— Dar maică-ta n-are în poșetă, deșteptule? Ei, hai, nu face nimic. O să jucăm pe bobîrnace. Vrei?

— Vreau — se învoiește Vitenka.

Neîndemînatic, zvîrle spre perete o monedă galbenă, apoi încearcă zadarnic să cuprindă cu palma-i grasuță, distanța dintre moneda căzută pe jos și o alta, la fel, aflată aproape. Netulburat de eșec, își apropie fruntea de adversarul său.

Fără a ține seama de vârsta partenerului întimplător, Volodka îi arde cu sete un bobîrnac și zîmbește răutăcios.

— Mă doare! — suspină Vitenka, clătînd din cap.

— Nu-i nimic, oțelește-te!...

Din gang se aude vocea de bas a lui Egor Denisovici:

— Ei, mă, pramatie! De ce-l chinui pe băiat? Speriat, Volodka întoarce capul spre portar, își ia în grabă pitacii și o întinde de acolo.

Egor Denisovici șterge cu șorțul de doc o margine a băncii, se așază tacticos și scoate din buzunar un pumn de alune.

— Poftiți la masă, îl cheamă el pe Vitenka. Vîno, flăcăule, să-ți dau niște alune! Sînt grozave...

Bucuros că aude o vorbă bună, Vitenka se repede în fugă spre Egor Denisovici, pe care de multă vreme îl bănuia a fi Moș Gerilă, și se așază lîngă el. Mestecînd alunele în tăcere,

cei doi privesc spre forfota de pe stradă. Unul după altul defilează prin fața lor tramvaiele, troleibusele, autoturismele.

— Moș Egor, de ce merg tramvaiele? Doar nu sînt trase de cai — întrebă Vitenka, privind iscoditor în ochii blînzi ai lui Egor Denisovici.

— De ce? Păi, cum să spun, foarte simplu: merg pe șine și... asta-i — răspunde evaziv bătrînul, scuipînd o coajă de alună.

— Dar de ce merg?

— Măi, dar ciudat mai ești! Ai văzut lădița de fier pe care o are vatmanul sub mîna? Ei, în lădița aceea șade un drăcușor mititel. E cocoșat și are picioare de fier...

— Phiii! — face Vitenka, peste măsură de încîntat.

— Drăcușorul dă cu picioarele în roată și ea, afurisita, se tot învîrte. N-o auzi cum zăngăne?

Începe să adie o boare răcoroasă. Un nor acoperă jumătate de cer și rămîne atîrnat peste sîrmele antenelor. În depărtare se aude buibuitul surd al tunetului.

— Moșule, ce-i asta? Ce e? De ce? — întrebă Vitenka înfiorat și se lipește mai strîns de Egor Denisovici.

— Bătrînii spun că e prorocul Ilie, care, într-un car cu foc, umblă prin cer. Adică, pleacă în deplasare pe teren, cum am spune azi — răspunde bătrînul zîmbînd.

Își mijește apoi ochii, cercetînd îndelung cerul, și spune:

— Ia să ne luăm catrafusele și să ne cărăbănim. Că acest Ilie o să ne dea acuș o ploaie, de să te ții! Ca din furtun, nu alta. Hai să te duc acasă, puiele...

Cu băgare de seamă îl ia pe Vitenka în brațe și străbate cu el toată curtea, pînă la ultima intrare. Primele picături de ploaie au și început să cadă pe asfalt, formînd pete mari.

— Iar l-ai dădăcit pe orfan, Egor Denisovici? — întrebă, în glumă, femeia de la lift.

Răzace
de Anul Nou

Mult făgăduitul volum
II din „Desculț” de Za-
haria Sancu întîrzie să
apară

Spunem de la mic la mare,
Moșii, țincii și flăcăii,
Păi, volumul doi n-apare
Fiindcă l-au mîncat... Dulăii
I. A.

Lui Titus Popovici, auto-
rul unui roman de succes

Ai scris doar un roman, și-ai-
Dar eu ti-o spun fără venin:
Te porți, amice, cam urit
De ce-l lași singur? E... străin!
S. R.

După ce l-a condus pe Vitenka, Egor Denisovici se uită în jur și, vorbind aproape în șoaptă, caută să se justifice:

— Spune-mi, mă rog, matală: ce fel de părinți or mai fi și ăștia? Kravtovii au patru copii și toți au mamă și tată. Nici unul nu umblă te-leleu. Pe cînd ăștia n-o vād decît pe Alionka. Și parcă n-ar fi oameni tocmai proști. Dumnea-lui, chipurile, ține și cursuri la Universitate, despre educație...

În vestibul domnește o tăcere plictisitoare. Toată lumea se află în jurul Alionkăi. Mama dă fuga la bucătărie și se împiedică de Vitenka.

— Tu erai, băiețașule? Ia te uită — se miră mama — și nici n-ai mîncat încă! Treci la masă, fuga!

Vitenka mestecă îndelung piinea, bea laptele și-i spune mamei pe un ton misterios:

— Știi că în tramvai șade un drăcușor? E mititel de tot și are picioare de fier.

— Ce tot îndrugi tu acolo? Ce fel de drăcușor?

— Zău că șade acolo. Și știi cine bubuie prin nori? Un moș cu o mașină de pompieri. Merge în deplasare pe teren. Tot el face și ploaia...

— Ia mai încetează o dată. Cine ți-a băgat în cap toate fleacurile astea? Ești încă prea mic ca să discuți despre asemenea lucruri!

— Ba nu sînt de loc mic, sînt mare. N-ai spus chiar tu? Și de-aia nu mai mă iubiți voi, pentru că sînt mare — izbucnește deznădăduit Vitenka, abia stăpînindu-și lacrimile.

După ce se liniștește, se îndreaptă spre pătuțul său. Dar pe pătuț e îngrămădit un maldăr întreg de păpuși, ursuleți, fel de fel de jucării. Perna nu-i acolo, iar salteluța e strînsă și dată la o parte. Vitenka se uită în jur, se instalează într-un fotoliu și, dîndu-și capul pe spate, privește vreme îndelungată tavanul zugrăvit cu floricele. Privește... și visează: „Ce bine ar fi să vină acum aici Moș Egor...”

Din odaia alăturată se aude murmur monoton de glasuri și curînd Vitenka adoarme.

În vis vede o stradă întinsă ca o cîmpie, așternută cu nori pufoși. Pe norii de vată, pășește demn moș Egor. Deasupra capului ține un furtun străveziu, din care țîșnește un șuvoi de ploaie. Mari cît o nucă, picăturile împinse de vînt pătrund prin fereastra deschisă și-o împroșcă pe Alionka, pe mama, pe tanti Marișa. Iar ele dorm și n-au habar de nimic. Fără a mai sta pe gânduri, Vitenka sare pe pervazul ferestrei și închide geamul.

Chiar lîngă urechea lui bubuie un tunet înfricoșător. Speriat, băiatul deschide ochii. Nici un tunet. Mama scăpase pe jos, din greșeală, un lighenuş de tablă.

— Mămico! mamă! cheamă-l aici pe moș Egor. Cheamă-l — o roagă Vitenka tulburat.

— Ce ți-a venit, băiatule?! Ce nevoie ai de el? — se aude în semiîntuneric din cameră.

— Vreau să-mi facă patul.

Mama aprinde lumina, îl vede pe băiețel culcat în fotoliu, vede maldărul de jucării de pe patul desfăcut și obrăzii-i devin brusc stacojii.

În romînește de ANA MIȘEA și E. DASCĂLU

LAUDA DE SINE

— schiță —

de Corneliu LEU

Măruntaiele de rață în sos vinătoare sunt un deliciu, vinul de Niculișel e rubiniu, casa președintelui filialei de vânătoare are încăperi mici, dar gospodărește așezate, băiatul de vreo doisprezece ani e foarte cuviincios, iar nevasta se poartă timid cu oaspetele, aproape nedovedindu-și prezența. Totul ar fi pentru el cum nu se poate mai plăcut, dacă n-ar avea același titlu cu gazda, adică, dacă n-ar fi tot președinte al unei filiale de vânătoare. Dar așa, pe de o parte, se simte covârșit de toate realizările pe care le-a nșirat omul ăsta cu ochii mici, rotunzi, imobili, care-l țintuiesc spunându-i cu certitudine: „Ei, zi că nu stăm mai bine decît voi!”, iar pe de altă parte, cu toată oboseala, simte nevoia să se laude și el...

Se muștră pentru faptul că tace, și-nghite-n sec.

— ... E... noroc, nea Pascule!

— Nea Salcie... noroc!

Pascu e gazda, ai cărui ochi i se par oaspetelui semănînd cu niște capse de cartuș.

Salcie are capul ca o pară-ntoarsă cu codița-n jos și gura străpunsă de-o mustață mică, făcîndu-l, nu știu de ce, să ia uneori aliura unui prepelicar.

— Hai noroc, măi tovarășe președinte!

— Tovarășe președinte... să trăiești și numai bine!

Oaspetele exclamă voi, fiind mulțumit de hotărîrea pe care a luat-o: va da drumul poveștilor vînătorești și-l va pune pe celălalt cu botul pe labe! Și-ncepe să-nșăileze o aventură lungă, întortochiată, de mare meșteșug vînătoreș, cu un lup care apărea cînd ca lup, cînd ca iepure. Pascu îl ascultă cu atenție; dar, în loc să comenteze și să aprecieze cele auzite, pare că abia l-a așteptat să sfîrșească pentru a începe el una mai grozavă cu un ciine care alerga de unul singur și-ți făcea impresia că urmărește iepurele. Curînd venita vioiciune a și dispărut de pe lungimea feței lui Salcie; nu se aștepta la atîta lipsă de politețe. Măcar așa, în calitate de gazdă, și tot ar fi putut să-l laude; dar acela îndrugă grozăviile lui. Il ascultă supărat. La o vreme, însă, figura i se deschide; își amintește ce i s-a întîmplat c-o turmă de capre și un țap ca un țîrcovnic, cînd a trebuit să facă pe alpinistul, și deodată pornește să povestească, fără a ține cont că celălalt mai vorbește.

Gazda începe să semene cu un morcov. Un morcov cu două capse mici în dreptul ochilor. E tare supărat, nu atît de faptul c-a fost întrerupt, cît de cel că n-a fost ascultat pînă la capăt. O vreme, totuși, face cu politețe pe atentul, apoi atinge ușor genunchiul celui din fața sa, rostînd cu interes:

— Ei, dar nu ți-am spus-o pe aia cu cei doi cerbi goniți de urs...!

Oaspetele se transformă într-un melc ce se retrage supărat în cochilia lui; tace demonstrativ, ca și cum ar vrea să-înțeleagă prin asta: „Ei, hai, dacă ai asemenea obraz să mă întrerupi, spune, spune, că eu tot nu te cred!” Și-l privește așa cum prepelicarul cu care seamănă privește musca ce nu-i dă pace. La o vreme, nu mai are răbdare: se-ndreaptă din spate, trage un gît de sprîț și spune cu mai mulțumire de interes decît ar trebui:

— ... Asta seamănă cu ce mi s-a-ntîmplat mie acum doi ani, în munții Vrancei... Știi, era la-nceputul toamnei... — și se-nfierbîntă dîndu-și drumul.

„Ești cam lăudăros matale!” — arată cu certitudine a spune privirile imobile ale lui Pascu și tot cu certitudine arată că mîntea din spatele lor nu se chinuiește să prindă nici o silabă din multele care i se adresează și i se tot adresează cu lux de amănunte. Dar el a hotărît să nu se lase. După felul cum a pornit, filiala concurentă trebuie pusă la pămînt: nici o îngăduință!... Deci, se hotărăște să-i spună cum a împușcat trei vulpi dintr-un singur foc. Inghite și, făcînd un gest nerăbdător, vorbește ca și cum ar fi sigur că va fi înțeles:

— Măi frate... lasă asta, stai să-ți spun eu una tare...!

Jignit de felul cum e întrerupt, Salcie își dă seama că are de-a face cu un vanitos de rînd și, prin privirea cu care face impresia că-l ascultă, îi azvîrle tot disprețul său. „Un îngîmfat!... Atît de îngîmfat, încît își uită cele mai elementare datorii de gazdă. M-a invitat la masă ca să mi se laude... Și eu mă omor ca să-i povestesc... Păi, oricît i-aș povestii, tot nu va asculta nimic și va fi sigur că el e mai tare și că filiala lor merge mai bine”.

Pascu povestește mîndru și entuziast în cîte clipe a luat linia de ochire.

„Ce fanfaron — își spune Salcie, privindu-i „luminile jucăuse din ochii ficși — păcat că are figură de om cumsecade. Și mușcîndu-și nervos

mustața pare că ia o hotărîre. Se ghemuiește pe scaun ca și cum s-ar așeza la pîndă.

— Prima vulpe era la vreo șaizeci de metri... a doua, la vreo sută, a treia, ehce... nici nu se vedea! — relatează cu avînt gazda.

— Și dacă nu se vedea de unde știai că era acolo? — întreabă repede oaspetele, ca și cum ar înhăța o prepeliță din zbor.

— Ei, era; știu eu că era — se enervează povestitorul și nu se lasă; povestește mai departe. Dar glasul lui nu mai are pic de vioiciune; vorbele curg doar în virtutea unei obișnuințe. La un moment dat, în loc de vulpe spune iepure și musafirul izbucnește-n ris. Dar ris, nu glumă. Ris din acela dovedînd bucurie la necazul altuia.

Fața rotunjoară a gazdei seamănă cu un balon în care cineva pompează sînge. Se uită la buza de prepelicar a celui ce rîde și tare ar vrea să-l zgîlție puțin. Dar datorită ambiției îi stă înainte de toate. Se hotărăște să-și arate întreaga superioritate; cum termină o istorisire, începe alta. Și spune, și spune, în cuvinte puțin și repezi ca niște pocnituri de armă automată, fără să mai țină seama de limite logice. Umflînd, lăudîndu-se, născocînd: un urs cu mutră de copil, un aparat construit de el însuși, că doar e ajutor de meserie, cu care, în trei minute, curăță, jumulește și gătește orice vînat; cerbul care i-a căzut în genunchi începînd să plîngă... Și pe măsură ce înșiră vorbele, capsele prin care privește par percutate de satisfacție, iar din ele țîșnesc flăcări care par să spună: „așa, așa; să te sature!”

Salcie îl privește obosit, covârșit și din ce în ce mai înciudat pentru că nu mai găsește așa de repede vorbe cu care să ironizeze, iar pînă să se gîndească el la ceva, povestitorul-gazdă trece la alt subiect cu atîta ușurință, încît e sigur lucru că vrea să-i demonstreze acum, după toate celelalte, că-i e cert superior și-n această privință. Și pe fața lui oacheșă dominată de o încîlcitură de păr negru, sîrmos, pleoapele clipeșc nervos. Privirile-i nu mai proferează acum: „ești un fanfaron” — ci, mult mai circotaș, aruncă săgeți scurte, care vor să spună: „Fir-ai să fii de fanfaron!”

În cameră e cald. Au rămas singuri, așezați comod pe scaune. Doi oameni stau de vorbă la un pahar cu vin.

Ce lucru mai normal? Unul spune, celălalt ascultă... Dar asta numai în aparență. De fapt, un schimb neuzit de replici scurte, tăioase, infuriate chiar, are loc între ei.

— Degeaba te lauzi, nu te cred! — spun ochii oaspetelui care ascultă liniștit.

— Ai tăcut, îți dai seama de superioritate! — spun cei mici ai omului care povestește acum despre un urs gonit de mistreți.

— Crezi că m-ai făcut să tac? Te-nșeli. N-am ce discuta cu dumneata.

— Aha, ascultă, poate mai găsești ceva de care să te legi.

— Ești un fanfaron, un mincinos și-un îngîmfat!

— Tu ești un prost și ți-i ciudă pe meritele noastre!

— Las'că-ți arăt eu superioritate.

— Ehe, vezi să nu!

E izbitor contrastul între gîndurile astea și liniștea în care răsuna povestea înflorită a aventurosului Pascu.

— Și... aud eu, mă înțelegi, goana mistreților... eram sub un patul...

Ce mă fac? Dacă dau peste mine, m-am curățat. Sar deasupra unde era așa... ca un pod cu niște paie... În timpul acesta, goana, mă-nțelegi, se apropie. Și deodată simt, mă-nțelegi, cum se clatină podul cu mine. M-apropii de ușă să văd mistreții, dar repede mă dau înapoi. Spre mine se cătăra ursul pe care — mă-nțelegi — îl fugăreau mistreții. Am sărit tocma-n fund și m-am ascuns. Ursul, desperat, ajunge ușă, se agată de ea și rămîne acolo. Mistreții jos, mă-nțelegi. Aici putea să mă descopere ursul. Unde să mă duc? Mai aveam, un singur cartuș.

Un zîmbet larg, triumfător, odihnește pe fața subțiată de încordare și puțină invidie. Salcie e fericit; a găsit! Și, jucîndu-și nerăbdător degetele pe spătarul scaunului, așteaptă ca acela să termine de povestit

*Răzase
de Anul Nou*

Scritorului Petru Dumitriu, autorul piesei de teatru „Romanticii”

Ai scris „Romanticii” imi pare.
N-ai știut ce lese...
Vezi d-aia și-azi, Balzac e mare:
N-a prea scris piese... S. R.

Poetei Maria Banuș care a primit medalia de aur pentru poemul „Tie-ți vorbesc, America”

Medalie de-aur ai luat
C-ai scris cum rareori se scrie,
Dar de atunci, ce ne-ai mai dat?
Tie-ți vorbesc, Marie! S. R.

cum s-a luat la trîntă cu ursul și l-a aruncat în mijlocul mistreților. Apoi, spune pe gînduri, cu o șmecheră insinuare de admirație:

— Mda, frumoasă faptă, cred că... — și arată cu bărbia sa ascuțită panglicuța roșie din pieptul gazdei...—Cred că pentru asta ai fost decorat, nu?

Pascu tresare surprins. Apoi, un zîmbet blînd pornește din ochii lui mici, așezîndu-se pe toate trăsăturile feții.

Spune cu un gest simpatic de scuză:

— Ei na, și dumneata, tovarășe Salcie!

Salcie ar vrea să continue cu ironia, dar sinceritatea prietenească a zîmbetului aceluia îl molipsește. Tace multă vreme, sorbind înghițituri rare. La un moment dat întrebă de-a dreptul curios:

— Nu zău, dar pentru ce-ai primit decorația?

Cel din fața sa pare că se face mai mic și răspunde cu o timidă nevinovăție:

— E, și eu... în producție...

Și-și găsește de lucru cu paharele, nevenindu-i la îndemînă situația asta.

— Cum, frate, ți-i așa de greu să spui?!—devine nerăbdător oaspetele, cercetîndu-l insistent.

Dar fața grăsună se lasă-n jos, glasul care pînă acum a povestit atît de focos rostește cu o încercare copilărească:

— Ei, am făcut și eu niște inovații acolo...—și ochii mici, imobili, strălucesc într-o umezeală sinceră...—Ce să-ți spun, e, ce așa mare lucru!...

Punînd la loc cu grijă ceasul pe care mi-l arătase, dădu din cap în semn de mare admirație.

— Uitați-vă la servieta de pe raft—continuă el.—În aparență este o servietă obișnuită. Închizătoarea ei ascunde, însă, un microfon asemănător cu cel din ceasornice. Aparatul de înregistrat poate fi purtat, în cazul de față chiar în servietă.

Vînzătorul prezenta obiectele calm și cu o siguranță ce dovedea că i se par foarte firești.

— Să presupunem că trebuie să tratați afaceri importante cu reprezentanții unei firme! Vă aflați în biroul lor și discutați cu apărind condițiile de încheiere ale unui contract. În momentul hotărîtor, vă cereți scuze și dispăreți pentru cîteva minute. În lipsa dumneavoastră...

— vînzătorul șef sublinie printr-o pauză importanța celor ce urmau să-mi fie încredințate, ridicînd șiret din sprîncene — aparatul înregistrează tot ce plănuiesc ei. Bineînțeles că amînați cu dibăcie discuțiile pentru a doua zi și... toate atu-urile sînt în mîinile dumneavoastră.

În cele din urmă, îi pusei întrebarea care mă chinua:

— De ce ți-nești asemenea obiecte într-un magazin cu articole fotografice?

— Vedeți — răspuse el cu amabilitate — noi am vîndut din totdeauna instalații de sonorizare pentru aparatele de filmat. Înregistratoarele pe care vi l-am arătat au fost introduse ulterior. De vreme ce există o cerere atît de mare din partea oamenilor de afaceri, a detectivilor și a diferitelor instituții de stat, de ce să nu ne ocupăm și noi cu vînzarea lor? Aduc cifuri foarte mari.

— Nu vi se pare cam ciudată lumea în care trăim? — îl cercetai plin de curiozitate.

Îmi făcu discret cu ochiul, dînd afirmativ din cap. Apoi spuse tare, cu gravitate în glas:

— Vreți să cunoașteți părerea mea? Ei, bine, lucrurile acestea constituie un business foarte rentabil, iar noi o ducem excelent aici. Patronul magazinului este un băiat minunat, un om extrem de înțelețegător.

Apoi îmi șopti la ureche:

— Nu poți să știi niciodată dacă patronul nu a ascuns pe undeva un aparat dintr-asta!

Partea semnificativă a întîmplării pe care am redat-o constă în faptul că tot ce am văzut și am auzit nu mi s-a părut de loc de necrezut. Cu zece ani în urmă, aș fi fost de-a dreptul buimăcit, dar în zilele noastre, cînd în Statele Unite nu s-a risipit încă ceața „războiului rece“, asemenea forme rafinate de spionare mi se par foarte naturale, foarte corespunzătoare realității or din această țară. Spionajul a devenit un lucru la fel de obișnuit în S.U.A. ca și frigiderule, coca-cola sau zgîrie-norii. Oamenii noștri de stat cheltuiesc sume importante, ca să-și asigure mijloacele necesare „investigațiilor“ de tot felul și spionajului.

Eu însumi nu sînt convins că nu mi se intercepțează convorbirile telefonice, că nu-mi sînt deschise scrisorile de către agenții Biroului Federal de Investigații, sau că nu figurează în anumite cartoteci adunările la care iau parte, cuvîntările pe care le țin ori articolele pe care le scriu.

Anul trecut am lucrat la editarea cărții „Martor mincinos“, în care Harwey Matusov își dezvăluie activitatea criminală în calitate de martor plătit al organelor judecătorești. Atît eu cît și Matusov am fost puși sub strictă

Vegetari
în modurile
respuite

de Albert KAHN
publicist din S.U.A.

Nu demult am intrat într-un mare magazin de articole fotografice din Chicago. Trebuia să cumpăr cîteva accesorii pentru aparatul meu.

După ce mi-a etalat diverse tipuri de articole existente în magazin, vînzătorul șef, un om scund și chel, m-a întrebat, cu politețea specifică, ce îmi place mai mult să fotografiez. I-am

explicat că mă atrag îndeosebi copiii, dar nu pot ține seama întotdeauna de preferințe, datorită profesiei mele de ziarist.

Vînzătorul mă privi cu interes prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Dar ce scrieți dumneavoastră? — ținu el să afle.

I-am satisfăcut curiozitatea, răspunzîndu-i că redactez mai ales cronici politice.

— Da? Păcat că n-ați picat la noi puțin mai înainte. A fost aici un om cu care merita să stați de vorbă.

Mi se adresa pe un ton confidențial, cu vocea puțin scăzută.

— Este vorba de un capitalist sută la sută, proprietarul unei mari fabrici din California.

urmărire de către F.B.I. (Biroul Federal de Investigații). Nu mă pot dumiri nici astăzi de ce numărul detectivilor se ridică uneori pînă la zece.

Acum cîteva luni am vorbit la Detroit despre cartea lui Matusov. Doi detectivi au ținut tot timpul sub observație clădirea în care am conferențiat, iar un fotograf, prost camuflat de altfel, i-a fotografiat în această vreme, de la fereastra casei de peste drum, pe cei veniți să mă asculte. Mai tîrziu am aflat că un agent de poliție se introdusese chiar în saia, pentru a înregistra în întregime cuvîntarea mea (probabil cu ajutorul unui aparat asemănător cu cele pe care le văzusem în magazinul de articole fotografice).

Ar fi greșit să se susțină că spionajul este îndrăptat numai — sau în primul rînd — împotriva cetățenilor americani cunoscuți pentru ideile lor progresiste. Întreaga țară este împinzită de agenții speciali ai Biroului Federal de Investigații, de informatori de toate soiurile, care își viră nasul în viața particulară a oamenilor de știință și a ziariștilor, a militarilor și a medicilor, a activiștilor sindical și a clericilor. Iar șeful Biroului Federal, Edgar Hoover, mai găsește totuși de cuviință să adreseze din cînd în cînd cîte un apel populației, încercînd să recruteze pe această cale noi informatori din rîndul ei. Atunci, judecînd după propriile lui cuvinte, uită pînă și de discriminarea rasială, declarînd că toți americanii — fără deosebire de sex, culoare și religie — se pot îndeletnici cu spionajul.

În revista Asociației medicale americane, Hoover a publicat un asemenea apel adresat corpului sanitar: „Medicii, la fel ca toți ceilalți cetățeni americani, pot aduce servicii prețioase organelor securității interne ale națiunii, dînd Biroului Federal informații de orice natură, despre pacienții care se află în îngrijirea lor”.

În coloanele revistei „Women-Day”, el cere femeilor americane să informeze Biroul Federal de Investigații asupra oricărui „acțiune suspede ale prietenelor sau ale cunoscutelor lor, făcîndu-le griji atenție că și „comunistele arată la fel ca toți oamenii, ca orice femeie din casa vecină, ca soția industriașului din localitate sau ca mama micului Bobby”.

E pentru prima oară cînd martorul mincinos se ridică la rangul de „erou național” în Statele Unite. Depozițiile false ale celor solicitați în calitate de „experți” la procese și la ședințele comisiei Congresului apar cu litere de o șchioapă pe primele pagini ale majorității ziarelor americane — de la țărnițele Atlanti-

FAPTE ȘI TILCURI - FAPTE ȘI TILCURI - FAPTE ȘI TILCURI

MATEMATICĂ

de Eugen FRUNZĂ

Nu ne mai văzuserăm din timpul liceului, dragă Ioane. Am străbătut despărțiți vreo două decenii din cele prea puține hărăzite vieții. Ne-am închinat fiecare în temple deosebite unor zei deosebiți ai cugetului și frumuseții. Tu nu ți-ai dezmințit pasiunea veche. Ai devenit profesor universitar de matematică. Eu am ajuns, cu chiu-cu vai, ucenic la lăută.

În sfîrșit, ne-am revăzut și îmbrățișat. Participaseși tocmai la congresul matematicienilor, ca referent.

Pe baza calculelor tale nădăjduiai să determini dezvoltarea mai rapidă a unui anume sector economic. Multă vreme ai explorat lumea cifrelor în căutarea soluției. Și ai visat scufundîndu-te în aparenta rigiditate a formulelor. Ai visat și ai muncit pentru binele patriei. Cînd ne-am întîlnit, erai plin de încredere în reușită. Parcă m-aș fi găsit în fața unui poet optimist și generos. Ți-am spus-o, la un moment dat.

— În fond, nu văd incompatibilul — m-ai răspuns. După mine, matematica e mama poeziei.

Ți-am dat, într-un fel, dreptate.

Cînd m-ai părăsit, spre seară — urmînd să iei trenul de Moldova — ne-am promis să ne scriem. De atunci, îmi vii în minte adeseori, cu statura-ți de atlet, cu privirea-ți sinceră și blîndă.

Și iată-mă astăzi, dragă Ioane, cu aceste rînduri. Îngăduie-mi să ți le adresez în mod public, pentru că e vorba, mi se pare, de o controversă între tine și presa americană.

Nu ți uimit. Numele tău nu e amestecat. Dar sînt în joc concepția și idealurile tale, bunul meu coleg.

Ziarul „The Washington Post and Times Herald” constata deunăzi într-un articol gravul dezinteres al americanilor pentru matematică.

„Din zece americani — se plîngea ziarul — numai patru au oarecari cunoștințe de aritmetică, care merg de la nimic pînă la o vagă idee... Situația dezastruoasă poate fi definită într-o singură expresie: fiasco-ul matematicii”.

Așa scria ziarul. Cred că nu te bucură, dragă Ioane. Ne-am fi așteptat ca într-o țară cu atîtea bănci, burse și regi ai finanțelor, matematica să steie la loc de cinste. Ce vrei, e și asta o mică inadvertență între capital și cultură.

Dar ceea ce m-a determinat să-ți scriu e altceva. „După mine — spuneai — matematica e mama poeziei”. Și te-ai uitat atunci — ții minte? — undeva în depărtări. Ca și cînd ai fi zărit născîndu-se din calculele tale un cîntec nou de fericire. Închipuie-ți, totuși, dragă Ioane: în articolul cu pricina am surprins matematica braț la braț cu barbaria. Cea dinți nu mai e mamă. Pesemne că în S.U.A. și-o fi sîmbat sexul. E tată. Cea de-a doua, cum vezi, n-are nici o legătură cu Dante sau Byron. În schimb, și-a păstrat sexul: e fiică.

„Matematica e tatăl bombeilor H” — scria ziarul american spre a demonstra cît de necesar e studiul acesteia și

în ce nobile scopuri. Apoi, susținînd existența unui aș-zis „război rece al învățămîntului”, se întreba cu patos:

„Și unde sînt matematicii care trebuie să conducă America pe timp de... război? Chiar oameni care sî potă ține socoteala unui carnet de cecuri sînt prea rari”.

Atîta din „The Washington Post and Times Herald”. Între altele, te-aș ruga să observi perfecțiunea ecuației: Bomba H + război = carnet de cecuri. Dar asta s-o lăsăm la o parte.

Am citit articolul și m-a cuprins tristețea. Pentru tine, dragul meu. Pentru visul din cifrele tale. Să existe oare două matematici? — m-am întrebat. Una pentru viață și alta pentru moarte? M-am întrebat și nu mi-am răspuns. Îți las în seamă să dezlegi misterul. Dar știu un adevăr și vreau să ți-l spun: există pe lume două lumi. De la Homer și Arhimede, una tinde înainte, mereu înainte, către noul timp al împlinirilor; cealaltă, jefindu-l pe om de cuceririle cugetului său, se trage îndărăt, mereu îndărăt, către peșterile preistoriei.

Pînă la urmă, dragă Ioane, sper că se va rezolva totul cu precizie matematică. Va pieri adevăratul tată al bombeilor H. Vor dispărea și cecurile pătate de sînge. Iar matematicienii pămîntului vor calcula în liniște dimensiunile încă nebănuite ale marelui.

Ce crezi, bunul meu prieten? Aștept să ne revedem curînd și să discutăm noile tale proiecte. Pînă atunci, rămîi cu bine.

FAPTE ȘI TILCURI - FAPTE ȘI TILCURI - FAPTE ȘI TILCURI

cului și pînă la cele ale Oceanului Pacific. „Martorii” lor despre comploturile comuniste — la auzul cărora oricîruia om rezonabil i se ridică părul măciucă — sînt reluate de diferiți oameni politici în cuvîntările lor, influențînd în acest fel însăși politica internă și externă a S.U.A. În onoarea martorilor mincinos și se țin toasturi la banchete; ei sînt trimiși ca oratori la adunările publice, iar în universități sînt slăviți pentru „americanism”.

Este de la sine înțeles că, pentru „importante servicii” aduse patriei, instituțiile de stat le oferă recompense mari. Nu demult, Mr. S.A. Andetta, locțiitorul ministrului de justiție, a cerut comisiei financiare a Congresului S.U.A. alocații suplimentare pentru retribuirea martorilor de prolesie și a informatorilor.

În ceea ce privește martorii-experti — a declarat Mr. Andetta — sîntem deseori nevoiți să ne tîrguim cu ei și să-i alegem pe cei mai puțin pretențioși... Povestea cu martorii este de-a dreptul catastrofală, dacă ținem seama de banii pe care îi cheltuim cu acești oameni...

Adunarea legislativă a statului New-York a adoptat așa-numita lege Feinberg, în legătură cu „garanția lealității învățătorilor”. Despre legea mai-sus pomenită, William Douglas a spus următoarele:

„Această lege transformă în mod inevitabil sistemul școlar într-un sistem de spionaj. Legea cere să se înalțeze în mod regulat

raportele despre lealitatea învățătorilor. Conducătorii școlilor se transformă în detectivi; elevii și părinții, în informatori. Toate urechile stau ciulite, gata să prindă orice cuvîntel, cît de cît... suspect. Consecințele acestei legi sînt tipice pentru fenomenele ce au loc într-un stat polițist...”

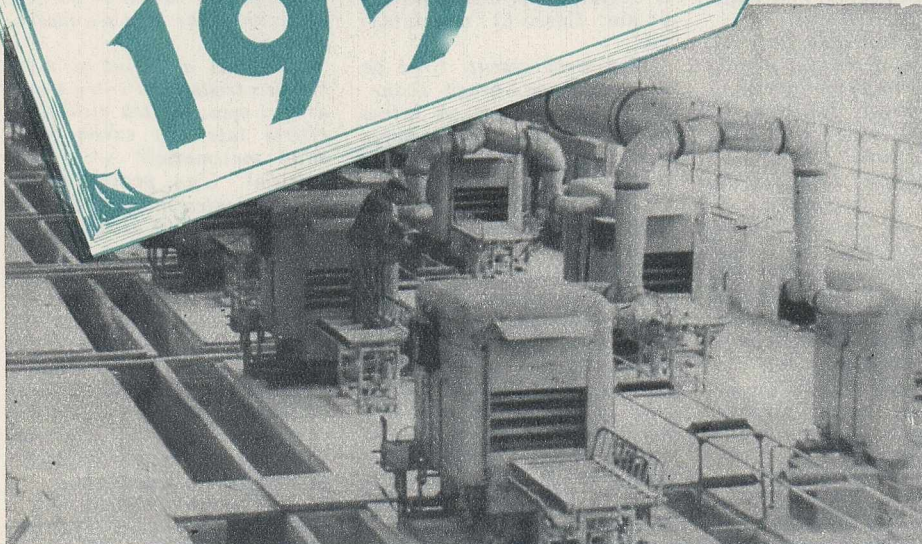
Trebuie subliniat faptul că din ce în ce mai mulți americani protestează cu vehemență împotriva transformării Statelor Unite într-o țară de spioni și informatori. O parte însemnată a presei, organizații bisericesti influente, personalități cu prestigiu binecunoscute în viața publică americană, condamnă cu tărie crescîndă actualul sistem de stat polițist din S.U.A. O serie de hotărîri judecătorești din ultima vreme critică în mod public așa-numitul „program de securitate”, calificîndu-l drept un „sistem de informatori secreți, de defăimători și lansatori de zvonuri”, iar unele măsuri luate de organele federale, la adăpostul cunoscutului paravan al „securității”, sînt calificate de aceleași hotărîri judecătorești ca neconstituționale.

Este din ce în ce mai greu să-l convingi pe americanul de rînd că în țara lui trebuie să continue „starea excepțională”, fiind impusă de „interesele securității față de pericolul roșu”. Conștiința că o asemenea „securitate” înseamnă mai degrabă „securitatea” omului în dosul grațiilor cîștigă în măsură tot mai mare masele.

(Din „Ogoniok”)

din
1956...

IANUARIE În planul pe 1956 sînt prevăzute construcțiile a noi fabrici în țara noastră. La marginea Bucureștiului lucrările de finisare a halelor și de montare a mașinilor la Combinatul cauciucului au intrat în ultima fază. Mai mult de 10 clădiri răsîndite pe o suprafață de 30 ha vor adăposti utilajul care va produce articole de cauciuc de tot felul, atât pentru industrie, cît și pentru consumul populației.

APRILIE

Duminică 15 aprilie, la termocentrala Paroșeni din bazinul carbonifer Valea Jiului a fost pus în paralel cu sistemul energetic, primul turbogenerator de 50.000 Kw, cel mai mare turbogenerator instalat pînă acum în țara noastră. În fotografie: un aspect exterior al termocentralei.

MAI

La invitația Marii Adunări Naționale a R.P.R. a sosit în țara noastră delegația Sovietului Suprem al U.R.S.S. Ea a vizitat mai multe orașe și întreprinderi din țară și pretutindeni a fost întîmpinată cu căldură și prietenie.

FEBRUARIE Are loc recensămîntul populației. În urma înregistrărilor făcute, comisia centrală de recensămînt a comunicat următoarele cifre: numărul locuitorilor R.P.R.: 17.489.794. Din numărul total al locuitorilor, 5.475.427 (31,3%) reprezintă populația urbană, iar 12.014.367 (68,7%) populația rurală.

MARTIE Milioane de muncitori, țărani și intelectuali s-au prezentat la 11 martie în fața urnelor pentru a alege deputați în sfaturile populare. Alegerile au însemnat o strălucită manifestare a unității dintre partid, guvern și popor, o manifestare puternică a atașamentului poporului nostru față de regimul de democrație populară. Numărul alegătorilor a fost de 10.262.302, iar totalul deputaților aleși de 137.508. În fotografie: aspect de la o secție de votare din Capitală.

SPICUIRI...

- 1 Ianuarie 1956. Au intrat în vigoare prețurile reduse la medicamente. Începînd din 1952, este a patra reducere de acest fel.
- 8 februarie. Au început lucrările celei de a 3-a Conferințe naționale de pediatrie din R.P.R.
- 11 februarie. La București

se desfășoară constătuirea pe țară a delegațiilor cooperativelor de credit și economie.

- 16 februarie. În cinstea Congresului al XX-lea al P.C.U.S., strungarul C. Vasilache, Erou al Muncii Socialiste, și-a depășit norma cu 1800%.
- 21 martie. Cel de al doilea Congres al Cooperației meșteșugărești din R.P.R.
- 23-25 martie. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a

prezentat raportul cu privire la lucrările Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

- 5 aprilie. Se publică Hotărîrea Consiliului de Miniștri cu privire la acordarea unor înlesniri la impozitul agricol, gospodăriilor individuale, pentru animalele și terenurile aduse în cadrul întovărășirilor de creștere în comun a animalelor.
- 13 aprilie. În întregul

raion Negru Vodă, regiunea Constanța, a fost terminată cooperativizarea agriculturii. Este primul raion din țară în întregime cooperativizat.

- 20 mai. S-a deschis la București decada dramaturgiei originale
- 27 mai. Deschiderea celui de al 4-lea Congres al matematicienilor romîni.
- 31 mai. Apare hotărîrea privind stabilirea duratei timpu-

lui de lucru sub 8 ore pe zi, pentru anumite categorii profesionale.

- 16 Iunie. Colectivul Teatrului Național „I. L. Caragiale” din București pleacă la Festivalul internațional de artă dramatică din Paris.
- 12 Iulie. La Hunedoara s-a pus în funcțiune cel mai mare furnal al țării.
- 14 Iulie. Se publică Hotărîrea privind mărirea alocă-

I U N I E

Țara noastră a fost vizitată de două delegații guvernamentale. La 13 iunie a sosit la București delegația guvernamentală a R.P.D. Coreene în frunte cu tovarășul Kim Ir Sen, iar la 24 iunie a sosit delegația R.P.F. Iugoslavia condusă de tovarășul Iosip Broz Tito. Au avut loc schimburi de vederi asupra problemelor internaționale de interes comun și asupra relațiilor reciproce.

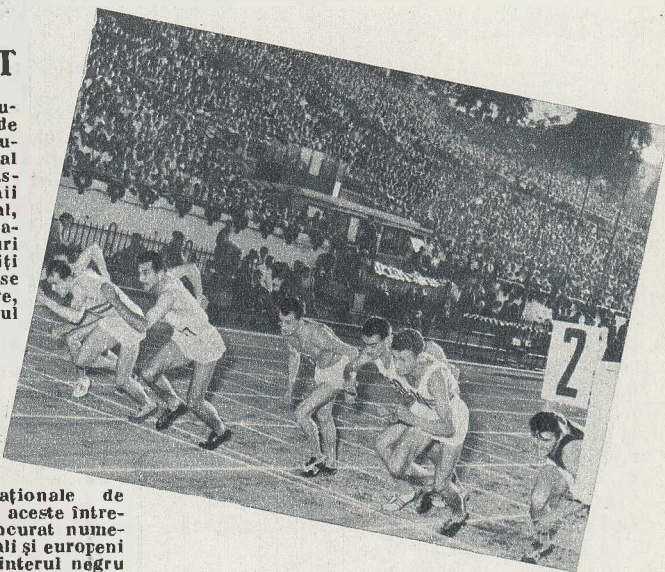
I U L I E

În cadrul unei ședințe festive, Academia R.P.R. a decernat unor oameni de știință, scriitori și oameni de artă, premii pentru lucrări deosebit de valoroase în diferite domenii ale științei și artei.

A U G U S T

În zilele de 14 și 15 august două garnituri de tren au adus în țară tezaurul istoric și artistic al României, depus spre păstrare în Rusia, în anii primului război mondial. Tezaurul conține 1350 gravuri, desene și tablouri ale celor mai renumiți pictori români, manuscrise vechi de mare valoare, medalii, monede și vestitul tezaur de la Pietroasa.

S E P T E M B R I E

Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. La aceste întreceri prietenești au concurat numeroși recordmeni mondiali și europeni ca: Nina Otkalenko, sprinterul negru W. Williams, Adolfo Cosolini, I. Sidlo, Kașkarov etc.

OCTOMBRIE Apare Hotărârea privind îmbunătățirea salarizării muncitorilor și a sistemului de pensii. Se stabilește și o alocație lunară de 100 lei pentru fiecare copil sub 14 ani al salariaților. În fotografie: familia sudorului Aurel Nichescu, de la Grivița Roșie, care numără 7 copii sub 13 ani.

NOIEMBRIE La a XVI-a Olimpiadă de la Melbourne sportivii noștri au cucerit 5 medalii de aur, 3 medalii de argint și 5 medalii de bronz. R.P.R. s-a plasat a opta între 68 țări participante. La întoarcerea în țară, sportivilor fruntași li s-a atribuit înalte titluri, ordine și medalii.

DECEMBRIE Între 26 noiembrie și 3 decembrie s-a desfășurat la Moscova tratative între delegațiile guvernamentale ale R.P.R. și U.R.S.S. Ca urmare a acordului semnat, U.R.S.S. ne va livra sub formă de credit 450.000 tone de grâu și 60.000 tone furaje, un credit industrial și ne va acorda ajutor tehnic pentru construirea de întreprinderi în industria chimică și petroliferă. Acordul încheiat în condiții favorabile țării noastre a fost primit cu mult entuziasm de popor. În fotografie: tovarășul Chivu Stoica, conducătorul delegației R.P.R., alături de conducătorii sovietici; la Kremlin.

ției de hrană a studenților bursieri pe timpul examenelor din semestrul II.

● 20 iulie. Apare Hotărârea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R., privind îmbunătățirea învățământului de cultură generală.

● 1 august. A intrat în funcțiune rafinăria de petrol nr. 10 din Moldova, cea mai mare din sud-estul Europei.

● 7 august. Apare Hotărâ-

rea prin care se acordă studenților echipament de lucru pe timpul practicii în producție.

● 15 septembrie. Începutul campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R.

● 8 octombrie. Se constituie Comisia Națională a R.P.R. pentru U.N.E.S.C.O.

● 21 noiembrie. O delegație a C.C. al P.M.R. și a Guvernului R.P.R. a plecat la Budapesta.

● 3 decembrie. Se constituie Consiliul Central al F.D.P.

● 11 decembrie. Raionul Hîrșova (al doilea raion din țară) a fost complet cooperativizat.

● 22 decembrie. Delegația parlamentară chineză ne vizitează țara.

● 23 decembrie. Al treilea raion din țară, raionul Filimon Sirbu, din regiunea Galați, este în întregime cooperativizat.

MARELE DREGĂTOR AL ZĂPEZII

S-A ȚINUT DE CUVÎNT

de Octav PANCU-Iași

Fac cunoscut pe această cale tuturor copiilor care m-au căutat ieri la telefon și li s-a răspuns „nu e acasă”, că într-adevăr ieri n-am fost acasă.

Am avut niște treburi la Polul Nord!

Nu, copii, vă rog să nu mă întrebați ce-am căutat tocmai la Polul Nord. Nu pot să vă spun. M-a rugat băiatul meu, Alexandru, să nu vă spun. Și pe bună dreptate! Ar fi cel puțin neplăcut pentru el să mai afle și alții povestea pe care o scriu aici și pe care, vă rog, vă rog din toată inima, să n-o citiți.

Eu o scriu așa, pentru mine, ca să n-o uit...

Ieri dimineață, Alexandru a ieșit în curte să se joace. În ușă, legindu-i mai strâns fularul și îndesându-i căciula, bunica i-a spus:

— Joacă-te cât poți, bate-te cu bulgări și dă-te cu săniuța, dar nu mai mînca zăpadă. O să te îmbolnăvești!

Și Alexandru i-a răspuns:

— Bine...

Dar tot așa ar fi putut răspunde și „galos”, sau „castravete”, sau „pășărică albă în cioc, subțirică la mijloc”. Ar fi însemnat exact același lucru. Pentru că ajuns în curte, Alexandru a început să mănince zăpadă așa cum mănincă alții, de pildă, plăcinte cu brînză. Numai că plăcintele cu brînză nu-s murdare, nu trece nici un cîine și nici o căruță peste ele și nici măcar atunci cînd sînt reci nu-s chiar atît de reci ca să te doară gîtul. Dar asta-i altceva...

Alexandru începu să mănince zăpadă: mai întîi linse un bulgăre, după aceea un țurțure, apoi iar un bulgăre și iar un țurțure, și uite așa, fără să-și dea seama, a mînecat toată zăpada.

Pe cuvîntul meu de onoare, copii, că e pentru prima oară în viața mea cînd aud că un băiețel a mînecat toată zăpada. Un elefant aș mai înțelege, dar un băiețel!...

Ei bine, martor mi-e soarele care s-a proțăpit toată ziua de ieri pe cer, că pînă la prînz (adică a'ît cît a stat și Alexandru în curte) n-a mai rămas nici un fir de zăpadă...

O nenorocire, copii, o nenorocire!

La radio se dădeau mereu anunțuri:

„Nu mai este zăpadă”.

Am închis radio-ul să nu-l mai aud, și am plecat de acasă.

Dar chiar în poartă m-am întîlnit cu o fetiță care trăgea o săniuță pe trotuarul fără pic de zăpadă. Fetița arăta tare tristă, atît de tristă, că n-am putut trece pe lîngă ea fără s-o întreb:

— De ce ești amărîtă? Ai luat cumva untră de pește?

— Nu, a dat din cap fetița: cînd mi se dă untră de pește nu mă necăjesc. Se necăjește mama, că nu vreau să iau... Acum sînt tristă că nu știu ce s-a întîmplat cu zăpada. Pare că a intrat în pămînt. Nu mă mai pot da cu săniuța. Nu știi dumneata ce-o fi cu zăpada?

— Nu știu, am răspuns. De unde să știu?

Eu însă știam, copii, știam și n-am să-mi

iert niciodată că am mințit-o pe fetița cu săniuța. Dar parcă numai pe ea am mințit-o ieri?

Am mai mințit și pe un băiețel cu patine, și pe o vînzătoare de la magazinul de schiuri, și pe un vînzător de la magazinul de căciuli... Am mințit pînă ce n-am mai putut răbda și m-am dus direct la cel care scrie în ziare și spune la radio cum a fost, cum este și cum va fi vremea, un om foarte cumsecade, care n-are decît un singur cusur: meseriei lui îi spune „meteorologie”, iar lui „meteorolog”, ceea ce trebuie să recunoașteți, nu-i prea frumos din partea lui, pentru că îi se sucește limba în gură cînd rostești asemenea cuvinte.

— Cu ce vă putem servi? m-a întrebat meteorologul.

— Cu niște zăpadă... dacă nu vă supărați și dacă sînteți atît de bun...

— Zăpadă? Imposibil... a oftat el.

— De ce e imposibil? nu m-am dat bătut. Cu puțină bunăvoință... cu...

— Degeaba! m-a oprit. Toate socotelile mele arată că vremea se încălzește. Uite, chiar acum mă pregătesc să anunț la radio că cerul va fi senin.

— Și dacă te rog eu mult să anunți că va

ninge, nu-mi îndeplinești rugămîntea? E o mare nevoie de zăpadă... Te rog...

— Nici în ruptul capului! Noi, spre deosebire de alții... (aici se uită fix la mine)... nu mințim!

— Bineee... am spus și eu „bine” ca și cum aș fi spus „ciupercă”, „crocodil” sau „coborîrea numai prin față”, pentru că numai bine nu era! Și am plecat trîntind ușa. Cineva care trecea pe acolo m-a întrebat:

— De ce trîntiți ușa?

— Nu știu, am răspuns îmbufnat, de unde să știu?

Eu însă știam, copii, știam și n-am să-mi iert niciodată că am trîntit ușa. Dar parcă numai ușa aceea am trîntit-o ieri? Am mai trîntit și pe cea de la fabrica de gheață, unde mi s-a spus că nu mă pot ajuta cu nimic, și pe cea de la biroul de excursii în munți, unde mi s-a spus că și de pe munți a dispărut zăpada... (Tot Alexandru s-o fi mînecat? Nemaipomenit!!!) am trîntit atîtea uși, pînă n-am mai putut răbda și m-am dus direct la gară.

— Cînd pleacă primul tren spre Polul Nord?

— Peste cîteva minute...

— Dă-mi atunci un bilet dus și întors!

Casierița m-a măsurat din tălpi pînă în creștet și mi-a vorbit cu blîndețe:

— De ce nu luați numai dus? Nu arătați prea voinic și la Polul Nord urșii albi sînt cam fioroși... Apoi e frig de crapă pietrele... Cine știe dacă o să vă mai întoarceți... Biletul dus și întors e mai scump. De ce să cheltuiți banii?

— Nu! i-am răspuns. Orice ar fi, trebuie să mă întorc. Mîine am de scris o poveste, le-am promis-o cititorilor, așa că trebuie să mă întorc. Ar fi de-a dreptul neserios să mă scuz că n-am scris-o pentru că m-a înghițit un urs alb... Nu m-ar crede nimeni!

— Cum credeți! a ridicat din umeri casierița.

Eu v-am vrut binele.

Și mi-a întins prin ferestruică un bilet pînă la Polul Nord și înapoi.

Drumul pînă la Polul Nord a fost foarte plictisitor, copii. Am dormit tot timpul și eu cînd dorm, pentru că nu vorbesc cu nimeni, pentru că stau cu ochii închiși și pentru că nu văd nimic, mă plictisesc îngrozitor.

La Polul Nord m-am trezit și m-am dat jos din tren. Era un ger cumplit, dar eram fericit că oriunde îmi aruncam privirea, întîlneam numai zăpadă, ghețari și iar ghețari. Vasăzică Alexandru nu apucase să mănince și zăpada de aici. Cu atît mai bine!

În Oceanul Înghețat de Nord, am zărit o balenă:

Veronica PORUMBACU

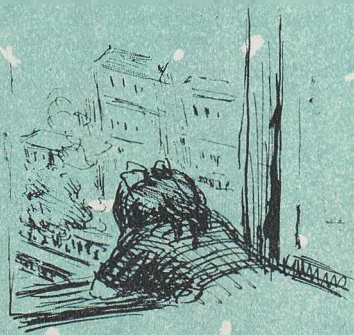
Ne-am mutat

Ne-am mutat de-o zi și-o noapte tocmai la etajul șapte și de sus de la fereastră eu văd toată strada noastră: Hornurile peste drum scot inele mari de fum, dintr-o pipă și mai groasă decît are tata-acasă. Plopul cel mai-nalt arată mai mărunț ca o mușcată și tramvalele eleargă — jucării în strada largă.

Oamenii îmi par de-aici decît mine, și mai mici. Ia să vie să mă vadă cel mai lung lungan din stradă, să-l întreb, cum se cuvine: — Cine-l mai înalț ca mine?

S-au aprins

S-au aprins în noapte stele. Ce aproape sînt de ele. Numai să întind o mînă și-una-n palmă-o să-mi rămînă. Spune-mi tu, măicuța mea, vrei să-ți dau în dar o stea?

1. Tata și mama, la nunta.

2. Eu, la trei luni și o săptămână...

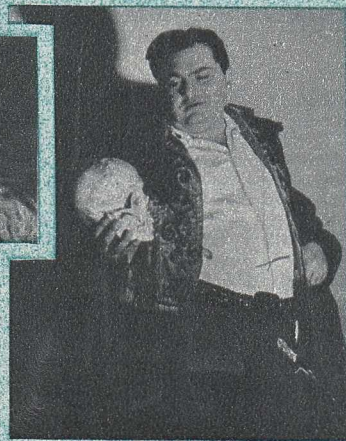
3. La șapte ani am mers la școală.

7. Deci, am început cura de slăbire: sport...

6. ...dar râdea Yorick de mine că eram prea gras!

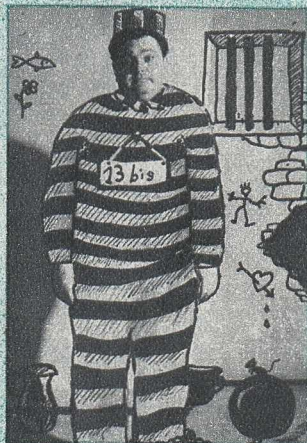
5. În teatru am vrut să debutez în „Hamlet”...

4. Prima dragoste... Dar nu ne potriveau deoarece era blondă.

14. ... unde m-am făcut fakir (regim alimentar: cuie, ploneze, ace de cusut).

15. ... Ca am fost arestat pentru contrabandă de elefanți și șireturi maco...

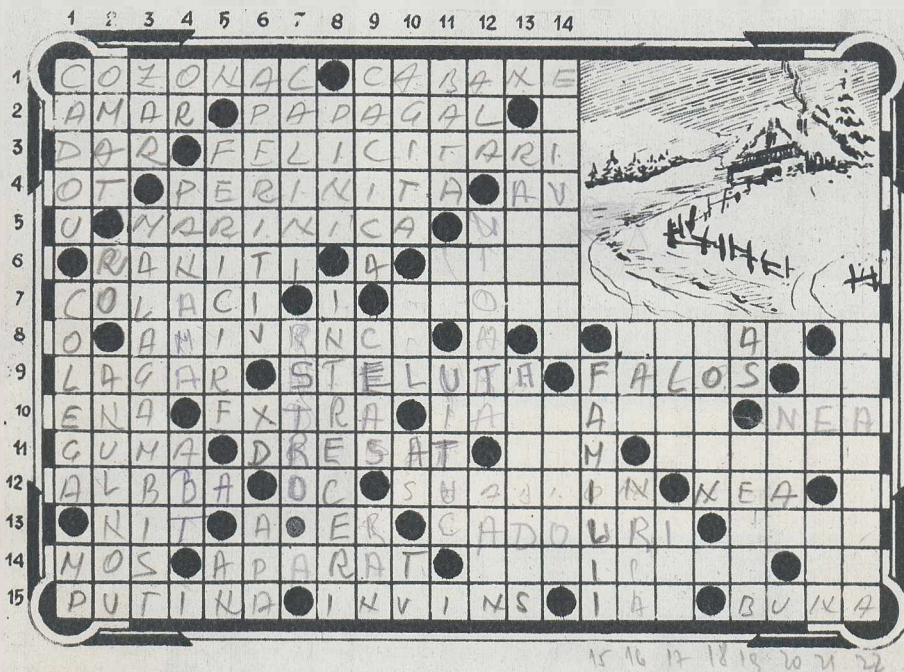
16. ... Sau chiar că am repausat într-un domnișor („Souvenir din cer”).

17. Proiecte de viitor? — Mă străduiesc să învăț sketchuri cât mai noi (maximum de pe vremea lui Vlad Tepeș!).

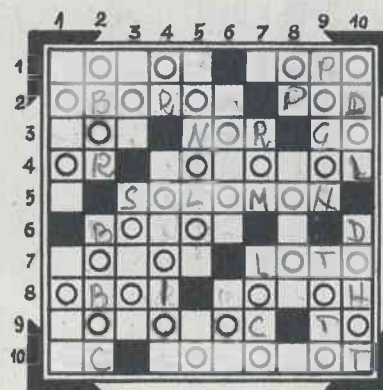
Să ne distrăm

LA MULȚI ANII

FANTEZIE ÎN „O”

Să se completeze careul alăturat cu cuvinte, ținând seama de litera „O”, astfel ca să se obțină o încrucișare corectă atât pe orizontal, cât și pe vertical. Pentru a veni în ajutorul dezlegătorilor, dăm câteva dintre definițiile cuvintelor ce vor trebui să fie cuprinse în acest careu.

ORIZONTAL: 2) Vas mare de formă cilindrică ca o baniță făcut din lemn de tei, care servește la căratul porumbului — îl găsești peste ape și la ultimul cat alcașelor. 6) Care emite sunete. 8) Inconjur — Divinitate a fenicienilor și cartaginezilor, căreia i se oferea victime umane.

VERTICAL: 2) Piață unde se vind și se cumpără vite — Compozitor și dirijor român contemporan. 4) Inșă — Vorbește de

unul singur. 7) Băutură alcoolică — În aceeași localitate. 9) Jumătate de hectar — Pronosport în R. D. Germană. 10) Numele unei paste de dinți — Păcură groasă cu care se ung osiile carelor.

VERSURI ASCUNSE

	pris-	ri-	cea-	lul					
	de	rin-	o-	braz-	de	crengi	te	vă-	
„Do-	pe	ha-	dic	pa	Să-l	de	cund	din	ca-
Un-	ta”	braz.	E	pe	de	în	ple-	o	tet
ră	il	prund	Mi-	bra-	mi-	as-	creș-	Și	prind
a-	le-mi	se	tre-	rul	piept	Să-ți	co-	cu,	la
tin-	mu-	lergi,	te-	cazi	re	neș-	iz-	des-	no-n
Să	în-	ca-	pe	vo-	să-mi	Vi-	dru		

Porind dintr-un anumit loc, folosind săritura de cal în mod simetric, veți afla 2 strofe dintr-o poezie a unui clasic al literaturii noastre; titlul poeziei și numele poetului.

ORIZONTAL: 1) Pinea dulce și gustoasă a sărbătorilor — Mulți sportivi își petrec aci revelionul. 2) Gustul pelinului — Pasăre care imită glasul omului. 3) Il aduce de Anul Nou Moș Gerilă — Urări de Anul Nou. 4) Oțilia — Joc popular românesc, cu faimă peste hotare, nelipsit la petrecerea de revelion (pl.) — Avocat (abr.). 5) Cîntec satiric, valabil și pentru cel ce nu și-au îndeplinit planul pe anul ce s-a ncheiat — Plasă de prins peste 6) Bolnavii... de sezon — Și-i face orice om chibzuit, înainte de începe noul an. 7) Se oferă colindătorilor (pl.) — Se ciocnesc și se golesc paharele, în cinstea anului cel nou. 8) Turtă făcută din mălai amestecat cu lapte și brînză coaptă la cuptor — Cel care va intra în noul an după 1 ianuarie. 9) Parte dintr-o mașină pe care se sprijină un ax sau un arbore prin intermediul unui cusinet — Ornament sculptor în pomul de iarnă — Mîndru — Ger! 10) Oraș în Italia — Superior în calitate — Ce ține de iarnă — „Materia primă” din care se face omul de zăpadă. 11) Cauțuc — Învățat să facă anumite mișcări la comandă — La cel de iarnă visează copiii tot anul — Băutura care ămple paharele în noaptea anului nou (pl.) 12) Nins (fiz.) — Frunza pomului de iarnă — Le aduce Moș Gerilă — În timpul iernii devine patinoar. 13) Cui care unește două suprafețe — De multe ori — Il fac copii din zăpadă — Nelipsită în seara revelionului. 14) E supranumit Gerilă și vine cu sacul plin — Cel de radio nu va sta închis nici o clipă în seara de revelion — Mîncarea „timpului rece”, ce se servește la masa de revelion — Ordin circular (abr.). 15) Locul de iernat al verzii necesare tradiționalelor sarmale — Biruit — Animal din platoul Tibetului — Așa-i corbă de potroace, care se servește cînd mijese zorii primei zile a anului nou.

VERTICAL: 1) Il primesc mari și mici, de la rude și prieteni, cu prilejul anului nou — Camarad de studii (sem.) — Metru pătrat. 2) Zăpadă — Rom din care... s-a

băut! — Se naște în seara revelionului cînd gongul bate ora 12 (2 cuv.). 3) Nelipsit la jocul de table — Iși dorește ca anul ce vine să-i aducă pantofi cu talpă mai groasă, pantaloni mai scurți și mai strîmți și un moț mai stufoș. 4) Inșă — Farseurul folclorului românesc — Interjecție care exprimă surpriză neplăcută... și căreia din emoție îi suprimi prima literă! 5) Ceea ce urăm prietenilor noștri în anul ce vine — În seara revelionului unul moare, altul se naște. 6) Prima gustare la copioasa masă de revelion — Xenopol Dumitru — N-are căutare la masa de revelion! 7) Arbust sălbatic cu flori albe și fructe roșii în formă de clochinci (pl.) — Teatrul și muzica de acest gen te distrează și în seara revelionului. 8) Arbore din familia „pomului de iarnă” (pl.) — Prin desfășurarea ei se cunoșc frunzele și codășii (pl.). 9) Ocnă de sare în regiunea Suceava — Vesteste întotdeauna venirea anului nou — Calapod. 10) Scutură — Înainte vreme,

chelneru' căr' a i se făcea plata — Localitate în Franța — Tudor Vladimirescu. 11) Învinge — Fluviu în Italia — Cel care nu ține minte. 12) Acela (pop.) — Instrumente muzicale cu coarde — Uneori sună, alteori îl mîncăie! 13) Cătrețul plăcîntei de revelion — Înlocuiește uneori orezul din sarmale. 14) Strigăte glumețe ale copiilor cînd cad prin zăpadă (sing.) — Urare acompaniată de clinchetul paharelor pline. 15) Se unesc mai multe la un loc, pentru a petrece revelionul împreună. 16) Caut un... etaj! — Nimic! 17) De culoarea măslinei — Băutură răcoritoare puțin consumată iarna. 18) Se supune cu ușurință, nu protestează. 19) Frunțas în sport — Nume feminin rusec. 20) Nelipsită în prăjiturile și tortele ce se servesc la masa de revelion. 21) Cînd simți cum îți „frige” fața, dorești să ajungi mai repede la gura sobei — Iarna sint foarte des prezente pe cer (sing.) 22) Urare care încheie toasturile. Cuvinte rare: ENA, AJ.

BIVERB DE SFÎRȘIT DE AN (7-11)

S I D T

TRIVERB (8,2,6)

T PC + BR

METAGRAMĂ

Cu „a” planeta noastră însoțește
Cu „i” o săptămîină ne vestește

METAGRAMĂ

Cu „c” izvor e de cultură
Apore-n orice editură,
Fie în proză, fie-n vers.
Cu „m” se mișcă-n univers,
Cu „p” compune un întreg.
Cu „cv” distanțe pot să leg
Ce patru sunete despart.
Ei, nuca nu e greu de spart,
Puțină perspicacitate
Și vorbele sint dezlegate.

ȘARADĂ

Un pronume la orizont postat
Într-o păstăie s-a transformat.

CRİPTOGRAFIE DE ANUL NOU (2,2,2,3,4)

AN

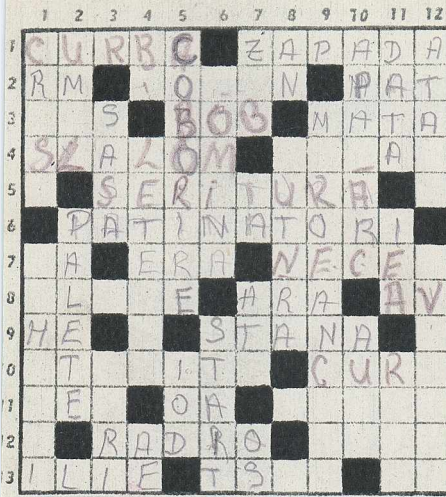
ANAGRAMĂ

„Un vers rar de Eminescu,
i-ascuns p-aici ori nu-i?”

Această propozițiune conține două versuri din poezia „Criticilor mei” de M. Eminescu. Anagramați literele și le veți afla.

MONOVERB (2-9)

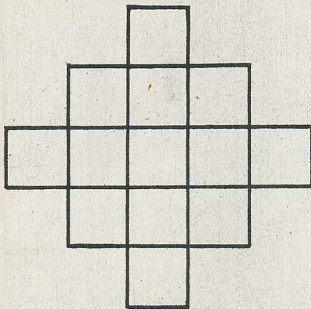
SPORT DE SEZON

ORIZONTAL: 1) Un obstacol în calea schiorului începător — Materie primă pentru schiori! 2) Radu Măndescu — Cunoscut jucător de hochei — Poziție în șah. 3) Provincie tibetană — Sport de iarnă — Lipsită de lustru. 4) Probă de schi — Lipsită de conținut (fig.). 5) La schi se execută de pe trambulină. 6) Sportivii gheții. 7) Posesiv — Epocă — Folositoare. 8) Precizie — Lucrezi pământul — Aviatori (abr.). 9) Heliu — Sălașul de pe munte al oilor. 10) Din țara străvechilor latini — Absolut necesar în proba de săritură de pe trambulină. 11) Onomatopeea broaștelor, pe care iarna n-o mai auzi din cauza înghețului — Literă slavonă — Furat de frumusețea unui peisaj de iarnă, bunăoară. 12) Sus, la cabană. Îți păstrează legătura permanentă cu întreaga lume — Personaj din opereta „N-a fost nuniță mai frumoasă”. 13) Un sportiv (!) care a fost în luna de miere! — Încercare la rugbi — Golf la Marea Nordului.

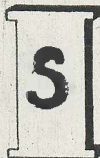
VERTICAL: 1) La jocul de hochei — Sportivi ai iernii. 2) Are zăpadă pe creștet! — La jocul de tenis de masă. 3) Nume masculin ruesc — Strugurii vulpii! (4) Al fine — Jocul extremei la hochei — Diftong. 5) Probă de schi — Tinctură nelipsită din trusa sanitară a sportivului. 6) A silii echipa adversă să se maseze în propriul teren — Probă în concursurile sportive organizate iarna pentru copii. 7) Fărîmă — Posesiv — Oază în Koweit — Pentru dejunul lui Grivel. 8) Măsură — Le apără Dron la hochei. 9) Cea mai bună schioare a țării noastre. 10) Linia de fund la hochei (pl.) — Aici au loc concursurile de schi ale elvețienilor. 11) Dăruiță — Refren din cîntecule populare — În acest loc. 12) Verbul înaintașilor — Lege în sport.

Cuvinte mai puțin cunoscute: OUI—IJ—ATN.

ROMB SILABIC

MONOVERB (4-7)

DEZLEGAREA JOCULUI „FAȚĂ-N FAȚĂ” PUBLICAT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Simbolul cobaltului. 2) Așezare rurală. 3) Punere în concordanță cu legile armoniei. 4) A distanța anumite acțiuni în timp. 5) Notă muzicală.

VERTICAL: 1) Măsură agrară. 2) Lenese. 3) Îngălținare. 4) Gurtună. 5) Notă muzicală.

ORIZONTAL: 1) Spate — Prezent. 2) Pale — Partener. 3) Arama — T — A — fișă. 4) Loturi — Aliman. 5) Aluta — Apar — Ta. 6) Teribil — T — F — F. 7) Li — I — Bl — Sasi. 8) Pi — N — z — Intreg. 9) Opus — Poliedru. 10) Lis — Topita — Ir. 11) Ilocrite — Rș — A. 12) Zerouri — Asist. 3) Adîncime — Arie.

Tinerete fără de bătrînețe

(CÎNTEC DE LUME)

Muzica: Aurel GIROVEANU

Versuri: Ștefan TITA

Moderato

A-ni pes-te ani se cern Ei, și ce-i?

To-tul es-te să-i aș-terni cu te-mei Că și vi-nul e la fel Că să-ți spun

REFREN Più vivo

Cît trec a-ni pes-te el E mai bun! Să-n-chi-năm a-

cest pa-har Ti-ne-re-ții fă-u-rar Cîn-tă stru-nă,

zii cob-zar Și ne-a-prinde-n su-flet iar Ti-ne-re-fe, ti-ne-

re-fe Ti-ne-re-fe fără de bă-tri-ne-fe. -ne-fe.

Răvase nărăvase

Unui tânăr scriitor pe care l-am văzut de curând în „Gazeta Literară”

Cînd l-am văzut cu interviu
La ziar și cu fotografie,
Mi-am spus cu sufletul pustiu:
„E gata! Asta nu mai scrie!”
Și-apoi rostii printre suspine:
„Păcat! O începuse bine!”
S. R.

I
Anii peste ani se cern
Ei și ce-i;
Totul este să-i așterni
Cu temel.
Că și vinul e la fel
Ce să-ți spun,
Cît trec anii peste el
E mai bun...

II
Inima e, cum să-ți spun
Tot așa;

Se aprinde din nimic,
Fă-i ceval
G: iocel în păr îți ies
Ce gîndești?
Însă inima-ți dă ghies
Să lubești

III
Cîntecul din moși-strămoși
Ne-a fost dat.
Să ne facă mai voloși
L-am cîntat;

Cînji din inimă mereu,
Cînji cu drag,
Mai ales cînd Anul Nou
Bate-n prag

Refren

Să-nchinăm acest pahar
Tineretii făurar
Cîntă strună, zil cobzar,
Și ne-aprînde-n suflet iar
Tinerete, tinerete,
Tinerete fără de bătrînețe.

A venit ANUL NOU

-Tiii! CUM TRECE
TIMPUL!...

BINE C-AȚI VENIT...
ȘTIȚI... EU CU CEL
VECHI NU MĂ PREGĂ
IMPĂCAM...

CRED ȘI EU
C-A VENIT, DOAR
NU ERA SĂ VIU
EU LA EL...

SĂ MAI CREASCA
PUTIN, EU SÎNT
SCRITOR SERIOS!

A VENIT,
DAR AUTO-
BUZUL
CÎND?

ITB
Linii: 32

SĂ FIE SĂNĂTOS
DAR EU PREFER
VECHI...

TREBUIE SĂ FIE O
GREȘALĂ, EU ÎL
AȘTEPT PE '59

AULEU! ȘI EU CARE
MAI AM TREABĂ
CU ĂL VECHI...

a.rik J6

Unul dintre participanții la proba de 5 km. fond din finala primei ediții a spartachiadei de iarnă desfășurată pe pârția de la Poiana Stalin.

Păltiniș, din atâtea și atâtea alte locuri de pe întreg cuprinsul țării. In iarna aceasta vor învăța să schieze 25.000 de tineri și tinere. Ce spuneți de această cifră? Să vă ajutăm noi s-o apreciați: în 1944 existau în întreaga țară doar 250 schiori legitimați! De la 250 la de 100 de ori pe atâtea oarecure distanțăm!...

Toți acești tineri vor pătrunde tainele frumosului sport al zăpezii în cadrul centrelor de schi deschise de asociațiile sportive sindicale. Astfel, la realizarea acestor cifre vor contribui sportivi din Petroșani și Reșița (centrelor asociației Energia); Bușteni, Azuga și Orașul Stalin (asociația Flamura Roșie); Vatra Dornel, Bilbor, Cîmpulung, Carei, Fundața și Valea Strîmbă (asociația Recolta); Sinaia (asociația Progresul); Predeal (asociația Locomotiva); Polana Stalin și Cota 1400 (asociația Știința). E bine să adăugăm la acestea și cele 100 centre pentru trecerea normelor G.M.A. la schi, pe care le-a înființat asociația Recolta în mediul sătesc.

Pentru început

Orice sportiv dar mai ales schiorii își amintesc cu mult drag de începuturile activității lor. Primii pași, primele emoții, primii metri alunecați pe schiuri, primele rezultate... căzăturile în zăpadă cu schiurile încurcate, stîrneau mult haz. Dar emoțiile primei coboriri pe pîrtie? Toate au trecut. Bineînțeles, pentru cei ce se află acum în rîndurile schiorilor... mai bătrîni. Ele de-abia încep însă pentru cei care iau startul în proba de schi din cadrul marii competiții populare: Spartachiada de iarnă a tineretului.

Întrecerile din prima etapă a Spartachiadei duresc pînă la 10 februarie. Apoi se vor desfășura celelalte etape, o dată cu numeroase competiții, ca cele dotate cu „Cupa Recolta”, „Cupa Bușteni”, „Cupa campaniei agricole de primăvară”, „Cupa Victoriei” sau campionatele republicane, Locomotiviada etc. Dar am ajuns prea departe. Să ne întoarcem la Spartachiada de iarnă, făcînd tuturor tinerilor călduroasa invitație de a participa la întrecerile de schi. Și e bine să fie cunoscut că la

acest sport e foarte important și de știut cum... să cazî. Asta, pentru început!

Sînt gata pentru întreceri

Primii fulgi de zăpadă căzuți pe mîndrele plaiuri ale Sucevei au găsit bine pregătiți pentru întrecerile sportive de iarnă, pe tinerii din această regiune. La 6 noiembrie s-a inaugurat pista de gheață de la Rădăuți, pe care se antrenează 40 de patinatori și jucători de hochei. La Vatra Dornel și-a început activitatea școala de tineret de schi, iar la Cîmpulung au fost încheiate cu succes lucrările de amenajare a pîrtiilor.

Tinerii din Valea Nirajului, Regiunea Autonomă Maghiară, sînt hotărîți să se prezinte cu toții la startul întrecerilor de schi din cadrul Spartachiadei de iarnă. Pentru aceasta mulți și-au lucrat singuri schiuri și cu toții s-au antrenat pe pîrtiile amenajate de ei.

Cu aceeași nerăbdare așteaptă întrecerile de schi și tinerii din Capitală și în primul rînd cei de la colectivele sportive Progresul-I.T.B., Locomotiva Grivița Roșie și Flamura Roșie-Alimentar, care încă din timpul verii și-au pregătit schiurile așa cum se cuvine.

Vor lipsi oare de la start?

O vizită făcută de curînd prin câteva întreprinderi din Capitală

ne-a pus întrebarea din subtitlu de mai sus. Și iată de ce:

La Industria Bumbacului B, interesîndu-ne de pregătirile colectivului sportiv în vederea sezonului de schi, a venit în fugă un tovarăș pe nume Lupu, care ne-a spus gîfînd:

— Sînteți de la ziar?! Spuneți-mi repede ce doriți, că eu sînt cu cercul sportiv și sînt și în comisia cantinei. Ne-a sosit niște ceapă și trebuie s-o cîntărim urgent.

— Da, am vrea să știm cum stați cu pregătirile... sportive pentru iarnă.

— Așa, stăm bine: schiurile sînt curățate, aranjate și puse la magazie.

Încîntați de această grijă, l-am rugat să ne spună și ceva mai... concret.

— Avem... două perechi de schiuri și trei treninguri. Mai doriți ceva? Fugă să cîntăresc ceapa.

La întreprinderea „9 Mai” din șoseaua Mihai Bravu am găsit mai multă... răbdare pentru discuții; însă nici un fel de preocupare pentru activitatea sportivă. Credem că e singura întreprindere din Capitală unde nimeni nu știe nimic despre sporturile de iarnă.

Și, totuși, să sperăm că și tinerii de la Industria Bumbacului B și cei de la întreprinderea „9 Mai” vor fi prezenți la startul întrecerilor de schi. Ce părere are asociația „Flamura Roșie”?

Florin ȘERBAN

Ninge, ninge... Și fetele de la întreprinderea „9 Mai” privesc nostalgic pe fereastră: încă nu au echipament sportiv...

Ați vizitat vreodată, în timp de iarnă, Polana Stalin? Nînsă, stațiunea de la picioarele masivului Postăvar e un decor de poveste. Pe renumitele pîrtii de aici se întrec, între ei și parcă și cu vîntul, sute de bălești și fete... Cărarurile ce urcă spre cabanele Postăvar sau Cristianul Mare, pădurea de brad cu crengile pudrate, stadionul cu pista sa de gheață, trambulina de pe care curajoși schiori execută sărituri de 60-70 m., drumul cu telefericul și minunatele priveliști care se deschid către întinsa Țară a Birsei, către Făgăraș și Piatra Craiului ca

și culmile înghețate ale Postăvarului, acoperite de valuri rure de ceață — fiecare sporește neasemuit farmecul Pofeni Stalin.

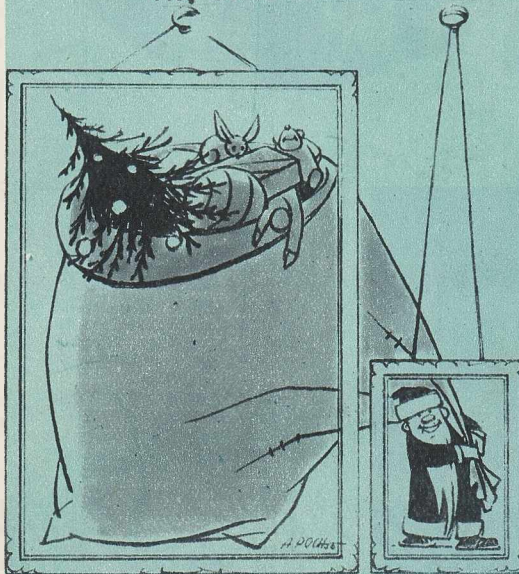
Toate acestea vorbesc din plin despre frumusețile schiului, sport atât de îndrăgît de tineretul din țara noastră.

O cifră nouă în schi : 25.000 !

Și iată că iarna a venit din nou și din nou au început să freacă de tinerețe și vîloșie pîrtiile deschise de la Bușteni și Poiana Stalin, de la Borșa și Petroșani, de la Predeal și Reșița, de la Vatra Dornel și

Din seria „PORTRETE”

Moș Gerilă 1957

desen de A. POCH

Răzace de Anul Nou

Răzacele unui birocrat către gazdă

Dacă-mi dai răzace în dar,
Dă-mi-l într-un exemplar.
Iar plăcinta, frăjtoare,
Dă-mi-o-n șase exemplare...
I. A.

Unii colaboratori ai paginilor de umor semnează cu numeroase pseudonime în același număr

Constata un cititor
Nu lipsit de istețime:
— De-ați avea alt umor
Cîte-aveți pseudonime l... A.P.

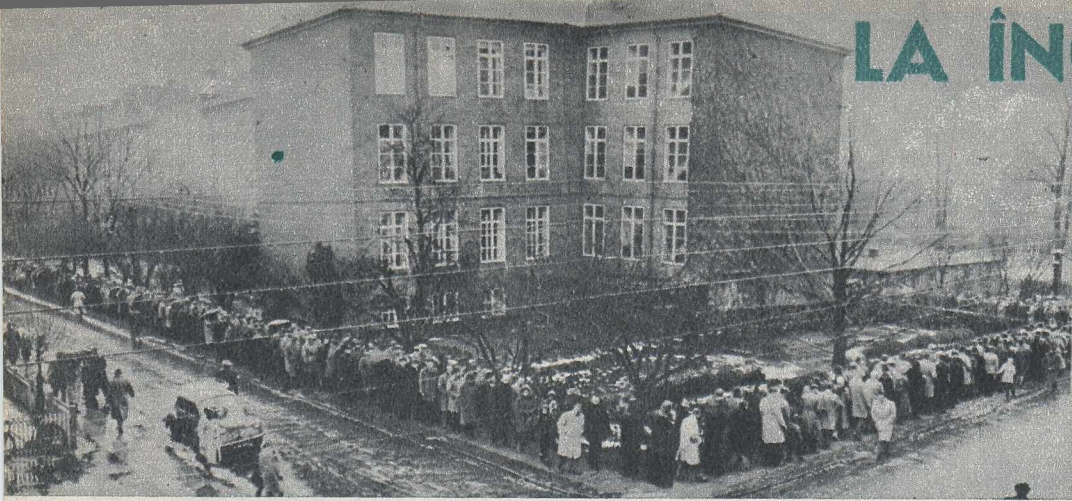
Unui scriitor pentru copil

Scrie poezii de soi
Și-l iubesc cel mititel,
Dă-mi să-l iubii și voi
Fiindcă scrie pentru ei
(Și nu scrie pentru noi).
S. R.

Lui Mircea Crișan care în ultimii doi ani a fucat și peste holare:

E om umblat acum, și-mi place
Că s-a mai cultivat, în fine.
Azi ca locomotiva face
În... patru limbi străine.
S. R.

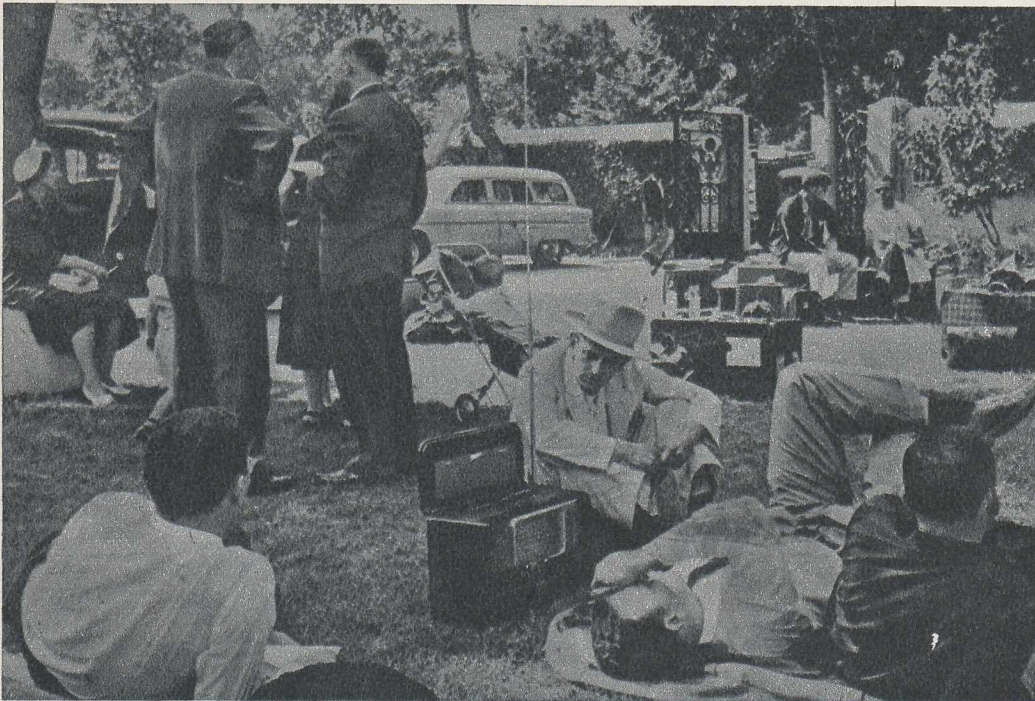
LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Agresiunea anglo-franco-israeliană asupra Egiptului și blocarea Canalului de Suez au fost urmate de consecințe din cele mai grave pentru numeroase țări vest-europene. Fotografia de mai sus înfățișează un imens șir de danezi, așteptând să le vină rândul la eliberarea cartelelor de combustibil, la unul dintre centrele de distribuire a cartelelor din Copenhaga.

La docurile Brooklyn din New-York s-a produs un puternic incendiu, urmat de o serie de explozii. Acest incendiu — despre care se afirmă că ar fi cel mai dezastruos din istoria orașului și despre care ziarele occidentale afirmă că ar fi fost provocat de explozia unor materiale atomice — s-a soldat cu imense pierderi materiale, 24 morți și 244 răniți.

Nu putem afirma cu precizie dacă acestor reprezentanți ai colonialismului, oameni de afaceri englezi și francezi, care pînă nu de mult se simțeau vișpini absoluți ai țării de pe malurile Nilului și Canalului de Suez, le-a plăcut istoria. Cert este că acum, cînd a sosit clipa în care poporul egiptean i-a silit să-și ia tălpășița, fie că le place, fie că nu, sînt nevoiți să tragă învățămîntele istoriei!...

Populația Singapore-ului și-a intensificat în ultima vreme lupta pentru libertate și independență, pentru scuturarea jugului colonialist englez. Fie că este vorba de răsturnarea de către studenți a unui autobus al poliției (fotografia de jos) sau de alte fapte asemănătoare ce au loc neconținut în oraș — toate exprimă unul și același lucru: ura față de asuprirea colonială.

Fotocronica
FLACARII

REDAȚIA: București, Piața Scîntei, Căsuța Poștală 7.
Tel. 7.60.10 Int. 1788.

ABONAMENTE: la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR
3 luni: 9 lei, 6 luni: 18 lei,
un an: 36 lei.

PUBLICITATEA: Telefon
7.60.10 Interlor 1786.

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scîntei „I. V. Stalin”. Plangela poliromii executate la Fabrica de filme-București.

Pagină de Pany MAXIMILIAN

Că se poartă:

- ... La o rochie neagră o fundă mare de tafta colorată.
- Beretă de blană sau pălărie gen „castron”.
- Poșetă gen plic.
- Coleretă și manșon de blană albă.
- Funde de catifea trasate prin cutele decolteului.
- Haine cu mâneci trei s'erturi, încheiate cu o bandă de piele.
- Poșetă, umbrelă și escarpini de aceeași culoare.
- Mâneci gen „epocă” (rococo, biedermeier).

- Perle negre pentru a accentua decolteurile.
- Două linii la rochie: talia scurtă și talia lungă.
- Părul cu bucle moi pe frunte și pe ceafă.
- Fuste strâmte cu plături și cute care se deschid sub genunchi.
- Pelerine de stofă pentru faior.
- Garnitură de catifea sau tafta la rochiile de stofă.
- Scampolouri cu bentite de altă culoare, la gât și manșete.
- Bluze de jersey cu eșarfă de jersey, de culoare contrastantă.

1957

	IANUARIE	FEBRUARIE	MARTIE
L	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25
M	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26
M	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27
J	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28
V	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29
S	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30
D	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31

	APRILIE	MAI	IUNIE
L	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
M	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
M	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
J	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
V	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28
S	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
D	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30

	IULIE	AUGUST	SEPTEMBRIE
L	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30
M	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25
J	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26
V	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27
S	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28
D	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29

	OCTOMBRIE	NOIEMBRIE	DECEMBRIE
L	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
M	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
M	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
J	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
V	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
S	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
D	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29

FLACARA

Nr. 1 (98) - 1 Ianuarie 1957

Pretul 1.50 lei